

NOVÝ
FOR THE ADVENTUROUS WOMAN
AND THE MEN WHO LOVE HER

BLESK

Športové gymnázium Jozefa Herdu, Ul. J. Bottu 31, Trnava
2014/2015, 1 €, 1. vydanie

**TO NAJ Z
PROFESORSKÉHO
ZBORU**

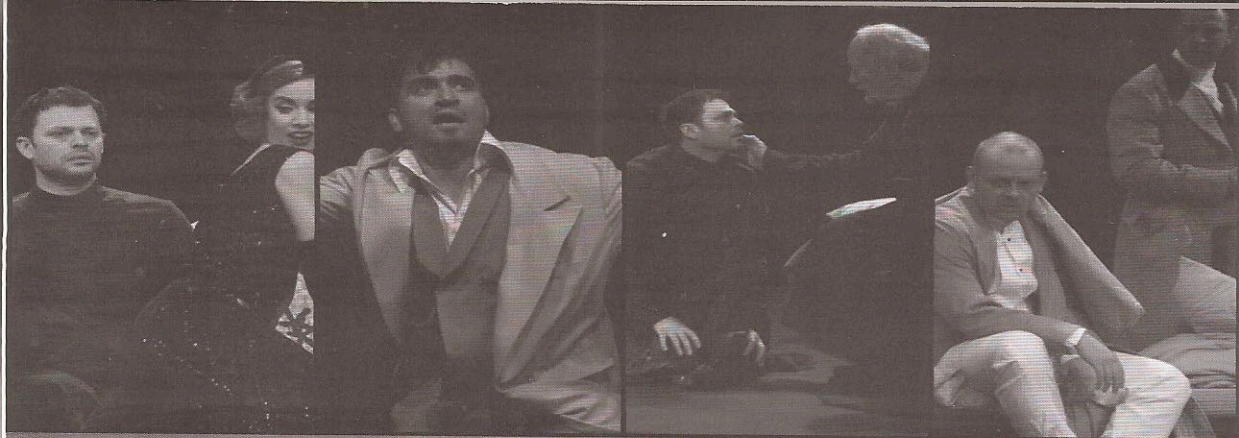
tipy
na
pohodový
večer

**Klaniam
sa správnym?**

**NAMIESTO
ZÁCHODOV
TERČE**

**AKO
BOLO
V
MESTE
MÓDY**

Fotoobjektív

Editoriál

Obdobie po zimných prázdninách je pre mnohých z nás najťažšie v celom školskom roku. Vianoce sú za nami a leto tak ďaleko, až máme pocit, že už hádam nikdy nepríde. Niet sa na čo tešiť, pred nami len stresy z opravovania známok pred polročným vysvedčením a to každodenné ťažké vstávanie, počas ktorých máme vďaka rannému nedostatku svetla pocit, že nám buď akýmsi nedopatrením zazvonil o pol tretej v noci (čiže približne hodinu po tom, čo sme si ľahli spať). No redakcia nikdy nespí (nemá kedy), a preto vám aj napriek tomuto depresívnemu a nič neprinášajúcemu obdobiu predstavuje ďalšie číslo Nového Blesku! Snáď vám prinesie zaslúžený oddych a adekvátne rozptýlenie od školských povinností.

Témou tohto čísla je trošku náročnejšia problematika s názvom Vzory a autority. Či už je to rodič, športovec alebo herec, väčšina z nás má v živote niekoho (zväčša slávneho), koho obdivuje a na koho by sa rád podobal. Vyberáme si však týchto ľudí správne? Prináša nám ošoh rozplývať sa nad najnovšími šatami a účesom známej speváčky, alebo by sme sa mali radšej zamerať na obdiv ľudí, ktorí skutočne niečo dokázali a pohli celou spoločnosťou? Úvahy aj

o týchto témach nájdete v prílohe. Okrem nich v nej môžete nájsť zaujímavé ankety, či už so žiakmi alebo profesormi, články o vzoroch niektorých členov redakcie a vyhodnotenie prieskumu o profesoroch, ktorý vám prezradí, kto je z nášho učiteľského zboru ten naj v piatich rôznych kategóriách. Snáď si v prílohe každý nájde to, čo ho zaujíma, a v lepšom prípade mu aj vnukne inšpiráciu či iný pohľad na vec.

Okrem prílohy prinášame naše staré dobré recenzie, horúce aktuality, literárny kútik či rozhovory. Osvedčené rubriky oživia fotky štvrtákov z tohtoročných stužkových či tá pravá „echtovná“ Blesková fikcia. V mene celej redakcie dúfam, že si toto číslo užijete a oceníte pot a krv, ktorý sme na týchto stránkach zanechali. Želám vám veľa šťastia do nového polroka (na zbytočnosť polročného vysvedčenia sa už nebudeme môcť vyhovárať, preto, nech je to koncoročné aspoň o voľačo lepšie, a nech môžeme v pokojným svedomím na začiatku leta doma povedať, že sme im predsa všetkým hovorili, že v druhom polroku sa už posnažíme viac...).

Macka

Príloha: Autority a vzory

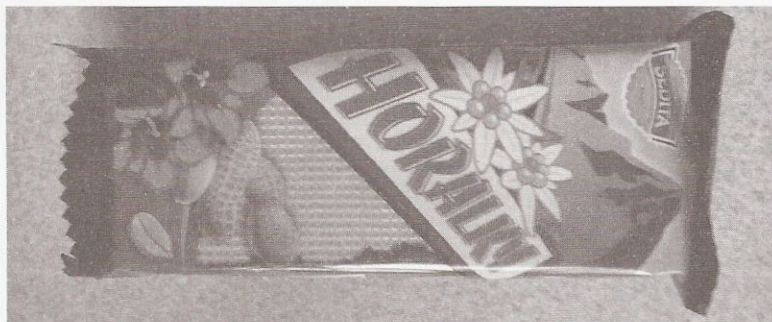
OBSAH

2 Fotoobjektív	27-29 Fotopríloha:
3 Editoriál	OSVIENČIM
4 Obsah	30 Fikcia
5-9 Bleskové správy	31 Cudzojazyčný článok
10-11 Rozhovor so športovcom	32-33 Recenzie
12-13 Rozhovor s p.p Ormandyovou	34-36 Literárna príloha
14-16 Paríž	37 Výroky
17-22 PRÍLOHA:	38 Kupón
AUTORITY A VZORY	39 Redakčná rada
23-26 Ankety	

Zastavme healthyfood- šialencov!

#eatclean #healthyfood #fitness #health #instagood #love #follow #protein #fitfood #fruit #food #fit

Áno, áno. Instagram a zdravý životný štýl. Veľký boom a odrazu je každý odborníkom na výživu a jedlé umenie dokopy. Na to si už asi všetci zvykli. Tí múdrejší sa radšej odlogli, prípadne vlastne ani nikdy prvotne nelogli. Čakal by však niekto, že zopár takýchto nadšencov prenikne i do najvyššej politiky?! Narážame konkrétne na dámu, ktorej nemožno odoprieť fajn formu, postavu, zanievanie pre zdravý životný štýl a tak... Ale prečo si to, preboha, nerieši iba, už vyššie zmienenými tagmi na vlastnom instácii? Namiesto toho podnikla ozaj bežarský kúsok, keď sa návrhom nového zákona posnažila túto slim-fit-mániu prepašovať i medzi nás, obyčajných, písomkami vystresovaných, po obyčajnej čokoške prahnúcich študákov!

Každý z nás si je vedomý, že v takomto

stave by bufet príliš dlho nevydržal. Jablko. Pche. Keď chýba cukor, tak len ten, ktorý nájdeme v našej mil(k)ovanej fialovej kamarátke! Preto ďakujeme Bohu, (či skôr pánovi prezidentovi?) za neodsúhlasenie tohto zákona. No a čo nám chudákovi zostáva? Iba veriť v ponechanie stavu momentálneho- stavu prispievajúcemu k obezite a cukrovke detí (citácia), -wtf? (poznámka autora). A zatiaľ vychutnávať všetko skvelé, na čo sme boli doteraz zvyknutí, čakať v kilometrovej rade každú (nielen) veľkú prestávku. Hold, človek nikdy nevie, kedy z regálov zmiznú všetky mňamky... Potom nám, bohužiaľ, zostanú len oči pre plač. (Niektorým z nás doslova.) Myslím, že tento názor zdieľa azda každý študent na Slovensku, či už so založeným, alebo nezaloženým insta- profilom. Lebo healthy life nehelathy life, stresy pred písomkou z matiky, sú stresy pred písomkou z matiky. Vtedy je nejaké rávanie kalórií úplne, ale úplne, že z cesty. A šmitec!

Ejrný

„ZABUDNÚŤ ZNAMENÁ NECHAŤ ICH ZNOVU ZOMRIEŤ“

Steny,
z ktorých
dýcha
nespravodlivosť

Je to už rutinná záležitosť, že tretiaci chodievajú na exkurziu do Osvienčimu. Napriek tomu, že naša škola usporadúva ten istý výlet rok čo rok, pre každú triedu je to nový a osobitý zážitok. Aj my sme mali tú česť nahliadnuť do histórie a dozvedieť sa niečo viac o zverstvách páchaných na ľuďoch počas druhej svetovej vojny. Odchod zo stanice o druhej ráno každého prekvapil. Tí, ktorí mohli, spali vystretí jeden cez druhého, a tí, čo nie, sa celých šesť hodín cesty hniezdili na nepohodlnom sedadle a snažili sa s hlavou opretou o vankúš aspoň driemať. Počasie bolo ako stvorené na melanchóliu – zima a hmla.

Samotná exkurzia roztopila aj kamenné srdcia, a hoci sme sa mohli snažiť, nevedela udržať suché oči. A to najmä v plynovej komore, kde atmosféra na mnohých dolahla. Ale nebolo jednoduché pozeráť sa ani na nespočetné množstvo topánok, kufrov a vlasov, alebo na miesta, kde väzni spávali. Celou prehliadkou nás sprevádzala poľská sprievodkyňa

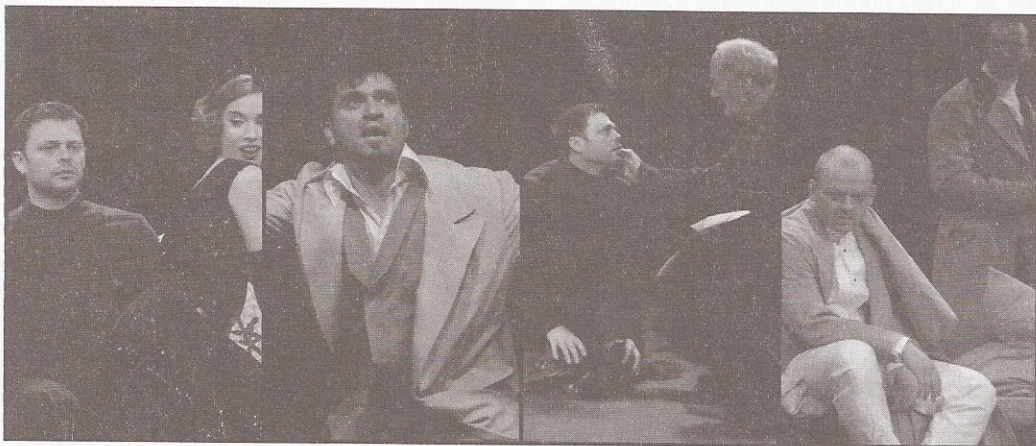

hovoríaca po slovensky, ktorá nás oboznamovala s množstvom zaujímavostí, príbehmi ľudí z tábora či každodenným fungovaním väzňov. Cesta autobusom späť bola tichá, a to aj napriek tomu, že väčšina už nespala. Myslím, že každý, čo sa exkurzie zúčastnil, nelutuje, pretože je to skutočne skúsenosť, akej sa človeku nedostáva každý deň. A tí, ktorí sú novým veciam otvorení, si určite odniesli niečo oveľa hlbšie a neopakovateľné ako len uliatie sa zo školy.

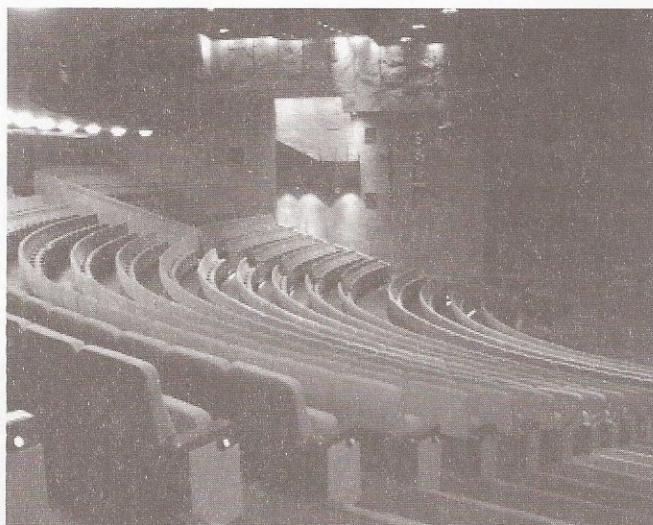
autor článku: Macka
autor fotiek: Ejmy

(Pozn. redakcie: Viac fotiek nájdete vo fotoprílohe na strane 27)

O tom, ako sme sa kultúrne vyžili

Dňa 8.10.2014 sa časť žiakov našej školy zúčastnila divadelného predstavenia *Bratia Karamazovci*, ktoré je v poradí už druhou inscenáciou tohto diela z rúk F.M. Dostojevského na doskách SND. Navonok strašidelne znejúce 4 hodiny napokon ubehli ako voda. Fascinujúce spracovanie ešte fascinujúcejšieho diela, ktoré je posledným kúskom spod pera tohto ruského veľikána, je známe i tým, že pre autora typické existenčné otázky, dovtedy zmienené vždy istou časťou v jednotlivých dielach, sa tu akoby spájajú a vytvárajú tak komplexný pohľad nielen na ruskú situáciu a formu zmyšľania vtedajšieho ľudu, ale i vnútorného sveta samotného autora.

autor článku a spracovania
fotiek (zdroj: Pravda.sk): Ejmy

Svoje využitie však nájdu nájdu nájdu i v dobe súčasnej, a tak sa dotkli, odvážim sa povedať, viacerých z nás. Z predstavenia sme odchádzali dokonale kultúrne obohatení, veď predsa, nebola to žiadna romantická komédia sledovaná z postele v sobotu večer, no i potešení skvelými hereckými výkonmi. Čas príchodu bol síce o niečo neskôr, ako po večerníčku, no dojmy z predstavenia nám tento fakt nepokazil, a tak sme na ďalší deň mierne unavení zasadli do školských lavíc ako oprávnení gymnazisti, elita, ktorá vie večer stráviť i pri vyššej forme umenia. Pre zmenu.

Ostrostrelci

...„Ách, to je taká nudná hodina, chvalabohu, už končí,“ pomyslel som si. Bolo 10:29 a odpočítaval som sekundy do konca hodiny. Hmýril som sa na stoličke, keďže som potreboval ísť na WC. Zazvonilo. Vyvalil som dvere a šprintoval. No na moje prekvapenie na 1. poschodí boli záchody zamknuté. Nechápal som. Tak som sa vyškriabal na 2. poschodie, opäť rovnaká situácia. Bol som v rozpakoch. „Mám to dať do kvetináča alebo čo?“ pomyslel som si. Nevedel som čo robiť. Išiel som za triednym, čo sa stalo. Nemal ani poňatia, čo sa deje a ešte ma vysmial a povedal, nech si spravím uzlík. Nechcel mi veriť. Nakoniec sa sám presvedčil. Na WC som sa dostal až po otvorení nášho strážcu WC -profesorky, ktorá ho prišla otvoriť až po 10 minútach. Vtedy si nie jeden chalan zakričal: „Sloboda!“ Bádalo sa, prečo sa toalety zamykajú, koho to bol rozumný nápad. Nakoniec sme zistili, že to bol dôsledok tzv. ostrostrelcov. Neviete, kto to je? Sú to chlapi, čo si myslia, že dokážu trafiť do pisoáru z 2 metrov alebo si myslia, že sú obdarení

a nemusia chodiť tak blízko k pisoárom. Najhoršie bolo, že sa väčšinou precenili, netrafili sa a záchody potom voňali ako verejné. Tak sa vedenie rozhodlo radikálne vyriešiť situáciu a eliminovať snajperov. Našťastie, po prvom dni z a m y k a n i a záchodov, si ostrostrelci uvedomili, že svojím konaním „ohrozujú“ močové mechúry nielen všetkých chalanov na škole, ale aj svoje a s touto trápnu činnosťou prestali.

Machulko

DOD-čko

Ako na iných školách, tak aj na tej našej sa uskutočnil deň otvorených dverí. A ako ste mohli vytušiť už z názvu, áno otvorili sa vráta (pozn. autora: vid' to plastové nové, ktoré oddeluje pána/ pani vrátničku od sibírsej zimy vonku) a vpustili na pôdu školy nádejné duše študentov športového gymnázia. Odhalili sme im zákutia našej milovanej školičky a dokonca sme si pre nich pripravili aj prezenácie, ktoré im objasnili, čo ich tu čaká. Samozrejme, že pod prísny dohľadom našich superšupybombrakety profesorov.

Nádejné dušičky našich najmenších, či tých už dospelejších, sme previedli po škole s odborným výkladom o nových oknách či o prerobených záchodoch. Ale aby ste si nemysleli, že to bolo to najzaujímavejšie, prišli na rad prezentácie z katedry jazykov, sociálnych vied, fyziky či dokonca chémie. V tento deň sme, dúfam, odvidli skvelú prácu a zaujali sme nielen študentov, ale aj ich rodičov, ktorí ich po tejto strastipnej ceste sprevádzali. Veď uvidíme výsledky nášho snaženia budúci rok, keď sa pred školou druhého septembra zhromaždia naši noví študenti.

Lívia

Na svet sa nám odrazu pozerá akosi krajšie...

Ako ste si zrejme všetci všimli, týždeň pred vytúženými vianočnými sviatkami prišlo na našom športovom gymnázium k istej zmene. Tou zmenou myslím výmenu opotrebovaných, starých okien za úplne nové okná. Museli sme trochu upraviť rozmiestnenie tried v istých učebniach kvôli rekonštrukcii, no všetci svorne súhlasíme, že nové okná za trošku učebnicového chaosu naozaj stáli. Uznávame, že staré zub času viac ako poznamenal. To je fakt. Teraz môžeme vychutnávať nový pohľad z okien a aj na

ne.. Dúfajme, že budú mať rovnako dlhú životnosť ako tie staré, ktoré nám vydržali celé dlhé roky. Takisto dúfame v primerané chovanie študentov, aby z okien nezostala iba kopa črepov.

Sára

Profesorský balkónik s p.p. Zelenayovou

1. Čítate Nový Blesk?

Nový som nevidela, ale predchádzajúce áno.

2. Ako sa Vám páči?

Páči sa mi, lebo takéto študentské aktivity sú mi blízke, keďže rada čítam a píšem.

3. Aká je Vaša obľúbená rubrika?

Rozhovory s učiteľmi, výroky učiteľov.

4. Je tam niečo, čo Vás oslovilo?

Páčili sa mi reakcie žiakov na učiteľov, osobne ma to povzbudilo.

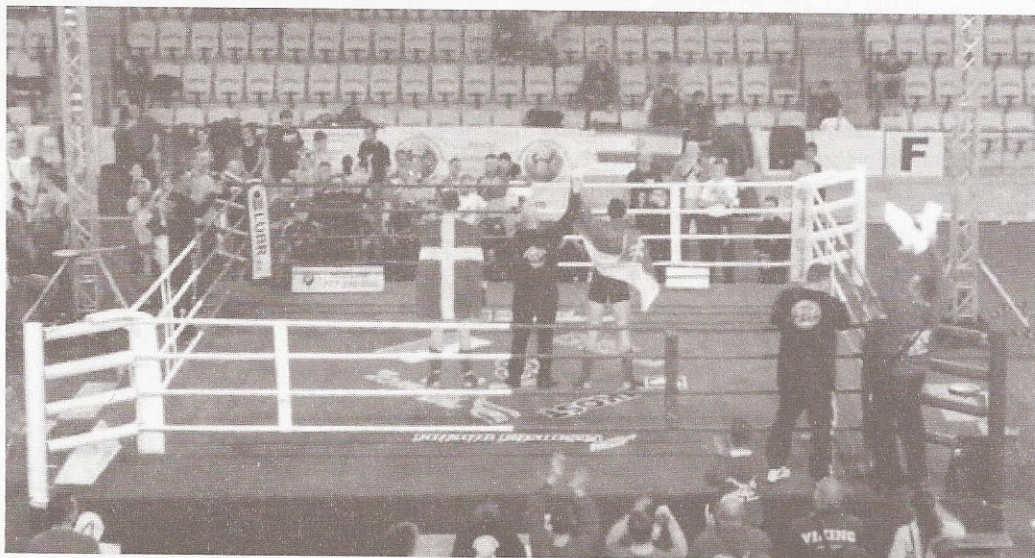
5. Navrhovali by ste nejaké zmeny?

Viem, že by to bolo ťažké, ale asi, aby bol zadarmo (smiech).....Ale nie, je to celkom vyvážené, obsahovo.

autor článku: Hanka
autor fotky: Marcel

Slovenský terminátor valcuje súperov

Tomáš Holkovič - zápasník K1 a thai box. Študent II.A triedy. Juniorský výherca majstrovstiev sveta WKF za rok 2014 do 75kg v K1.

Aký šport robíš, koľko sa mu venuješ a aké sú tvoje najväčšie úspechy?

T: Venujem sa kick boxu v štýle K-1 a thai boxu, postupom času však zisťujem, že mi viac vyhovuje K-1 ako thai box. Určite mojej najväčšie úspechy sú: 2. miesto v tabuľkách EURO-LIGY za rok 2010/2011, keď som ako 13-ročný bojovník zápasil a vyhrával proti 17-19-ročným bojovníkom z mnohých krajín strednej Európy. Vďaka tejto Lige je väčšina mojich zápasov proti zahraničným bojovníkom.

Majster Slovenskej republiky K-1 2014 do 80kg.

3. miesto na medzinárodnom turnaji Muay Thai Open 2014 v kate-górii mužov ako jediný junior.

Člen Reprezentácie SR v Kick-boxe.

Juniorský majster sveta WKF 2014 v K1 do 75 kg.

Ktorým športom si sa venoval v detstve?

T: Začínal som s taekwondom v 6-tich rokoch, venoval som sa mu 3 roky. Časom sa mi prestal páčiť tento šport, pretože som v ňom nenašiel plnohodnotný kontakt ako pri thai boxe alebo K-1. Po určitom čase som s taekwondom skončil a dal som si na rok pauzu. Keď som mal 10 rokov začal som znovu trénovať, no už kick box a thai box. V týchto dvoch športoch som sa našiel a venujem sa im dodnes.

Zastavilo Ťa počas športovej kariéry nejaké ochorenie?

T: V septembri 2012 som dos-

tal ochorenie štítnej žľazy, pre ktoré som musel na rok a pol zastaviť športovú kariéru. Nakoniec bola liečba neúspešná, takže muselo prísť radikálne riešenie, a to operácia a odstránenie štítnej žľazy. Nič iné mi nezostávalo, keďže som chcel športovať. Dopadol som rovnako ako naša olympionička (plavkyňa) Martina Moravcová.

Mal si niekedy aj vážne úrazy zo súťaží?

T: Nie, nemal som vážne zranenia. Súťaže som prekonával pomerne hladko. Netvrdím, že by som niekedy neprišiel zo zápasu s monoklom, ale nikdy nič vážne. Každý šport je svojím spôsobom nebezpečný a športovec sa môže vážne zraniť. Thajský box a kick box sú označované ako tvrdé a nebezpečné športy.

Ja si však myslím, že sú to športy plné pokory a zápasníci napriek tomu, že spolu zápasia, majú k sebe úctu a každý úder, ktorý dostanú, je očakávaný, na rozdiel napríklad od takého futbalu, či hokeju. V týchto veľmi populárnych a všeobecne uznávaných a oceňovaných športoch sa vyskytujú zákerné a nečakane fauly. S takýmito praktikami sa v bojových športoch nestretnete, hoci sú verejnosťou odsudzované, pretože si mnohí myslia, že podporujú agresivitu. Bojové športy však učia pokore, sebaovládaniu a v ringu proti sebe nastupujú dvaja športovci a nie bitkári, a to mnoho neznaných ľudí nechápe.

Medzi Tvoje najväčšie víťazstvá patrí spomínané 1. miesto na Majstrovstvách sveta v Prahe. Mal si aj špeciálnu prípravu pred týmito majstrovstvami?

T: Príprava bola veľmi náročná. Trénovali sme každý deň a bolo veľmi náročné trénovať a pripravovať sa do školy. Často to bolo veľmi hektické, keďže na škole som považovaný za „NEŠPOROTVCA“, takže aj napriek tomu, že som na športovom gymnáziu, nemám

žiadne výhody športovca, ale ako vidíte, aj bez podpory sa dajú dokázať veľké veci a aspoň nemusím byť nikomu vďačný a nikto iný okrem mňa a klubu Raptors Kickboxing Trnava nemá právo sa pýšiť mojím úspechom. Veď viete, ako sa hovorí: „Buď vďačný tým, ktorí ťa odmietli a nepodporili, lebo vďaka tomu si môžeš povedať, že si to dokázal sám.“ No môžem potvrdiť, že bolo ťažké udržať krok s bojovníkmi z iných krajín, u ktorých sú dvoj- až troj-krátové tréningy bežnou rutinou. Ja som takúto možnosť nemal. Možno niekedy v budúcnosti... Inak bola príprava klasická, keďže sme trénovali na rôzne typy súperov. V úvode sme sa venovali naberaniu kondície a sily, postupne sme prechádzali k nácviku techník, sparringom a záver bol venovaný iba technike a rýchlostným tréningom.

Kolko sparringov si mal na spomínanej súťaži? Ktorý z nich bol najťažší?

T: Do cesty sa mi postavilo 6 bojovníkov. Určite najťažší zápas bol s Dánom, s ktorým som sa stretol v samotnom závere i keď každý jeden bojovník bol veľmi kvalitný, keďže sa tu zišla

svetová špička. Každý bojovník bol šampión svojej krajiny a nič menej. Po spomínanom finálovom zápase som bol aj dosť dobitý, mal som vážne rozkopanú nohu. Bol to skutočný boj o Majstra sveta, aký sa podľa môjho názoru i názoru reprezentačných trénerov viacerých krajín v juniorskej kategórii len tak často nevidí. Obaja sme sa nekompromisne bez problémov prebojovali do finále a tam sme obaja ukázali srdce bojovníka a nechali v ringu dušu.

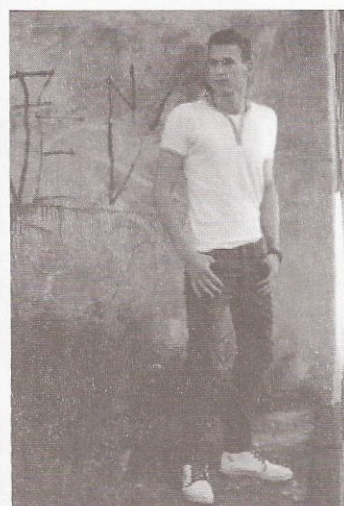
Máš aj nejaký zvláštny „rituál“ pred súťažou, ktorý Ti pomáha pri výkone :D ?

T: Rádsom sámapočúvam hudbu.

Chystáš sa navštíviť aj Majstrovstvá Európy v Budapešti 2015?

T: Samozrejme. Pred Európou sú na pláne ešte mnohé medzištátne turnaje. Veď nechajte sa prekvapiť ;).

...a pamätajte, že toto je len začiatok!!!

Machulko

P.p. Ormandyová: “Keď sa naskytne niečo zaujímavé, tak to vyskúšam!”

Klasická otázka.....

Prečo ste sa rozhodli pre túto školu?

Pretože som chcela učiť na strednej škole a s aprobáciou biológie a chémie som si veľmi vyberať nemohla. Považujem túto školu za veľmi dobrú voľbu.

Ako sa Vám tu páči? Je niečo, čo by ste na škole zmenili?

Páči sa mi tu veľmi, učenie je veľmi náročné, ale na druhú stranu, v každej triede je niekto, kto za to stojí, aby som sa tam vrátila. Na škole by som Teraz je to druhý rok. Išla som sem hneď, ako som skončila školu.

Čo Vás na Vašej práci najviac baví?

Stretávam stále nových ľudí a veľa nových a silných v jednotlivých triedach, to Zaberie Vám príprava na vyučovanie veľa času?

Áno, veľa, niekoľko hodín denne, hlavne, keď robím prezentáciu.

Ako ste spokojná so svojou triedou :-D?

Myslím, nie, ja to viem, že som veľmi spokojná, pretože sú veľmi šikovní, veľmi dobre sa mi s nimi pracuje, celkovo si myslím, že sú to úžasní mladí ľudia, ktorí tvoria super kolektív a som rada, že som jeho súčasťou, aspoň

Prečo ste sa rozhodli, že budete učiť?

My to máme v rodine (smiech). Ale nie, chcela som pracovať priamo s ľuďmi.

Aký ste mali prospech v škole?

Na základnej, samozrejme, veľmi dobrý, ako asi každý.....no a na strednej som mala taký.... pomalší rozbeh, dlho som si zvykala, ale potom sa to ustálilo a maturitu som zvládla veľmi dobre.

Čo rada robíte vo voľnom čase? Máte nejaké záľuby?

Turistika, plávanie, bicyklovanie, rada spoznávam okolité štáty. A, samozrejme, knihy.

Aké krajiny ste doteraz navštívili?

Ako pravý Slováčok som bola niekoľkokrát v Chorvátsku a Taliansku, to sú také tie tradičné, potom som bola vo Francúzsku v Paríži, v Bruseli....a v Škótsku.

Čo by ste chceli v živote skúsiť?

Už dlhšiu dobu som chcela absolvovať kurz potápania. Vždy, keď sa niečo zaujímavé naskytne, tak to vyskúšam.

Máte rada humor? Ak áno, aký?

Mám rada humor, samozrejme. A aký? Záleží od nálady, stavu.....Ale taký, čo neuráža.

Čo Vás dokáže najviac nahnevať?

Keď so mnou niekto nehovorí na rovnu, ale snaží sa za každú cenu oklamať, aj napriek tomu, že je to nápadné.

Máte nejakú príhodu, na ktorú len tak ľahko nezabudnete?

Neviem, tých príhod mám veľmi veľa, a keď sa len tak na ulici začnem usmievať, tak som si na nejakú spomenula. Nikdy nezabudnem na svoju maturitu zo slovenčiny, ako som čakala do štvrtej a bola som veľmi nervózna, ale nakoniec to prebehlo hladko. No a na ňu si vždy spomeniem, keď si myslím, že niečo nedokážem.

Čo Vás dokáže najviac nahnevať?

Keď so mnou niekto nehovorí na rovinu, ale snaží sa za každú cenu oklamať, aj napriek tomu, že je to nápadné.

Máte nejakú príhodu, na ktorú len tak ľahko nezabudnete?

Neviem, tých príhod mám veľmi veľa, a keď sa len tak na ulici začnem usmievať, tak som si na nejakú

spomenula. Nikdy nezabudnem na svoju maturitu zo slovenčiny, ako som čakala do štvrtej a bola som veľmi nervózna, ale nakoniec to prebehlo hladko. No a na ňu si vždy spomeniem, keď si myslím, že niečo nedokážem.

Ako si predstavujete ideálny deň?

Môj ideálny deň sa začína kávou, ktorú vypijem v pokoji, keď nemám toho veľa, tak môžem pokračovať aj v práci, ale radšej mám, keď to po káve pokračuje niekde v prírode, napríklad na nejaký výstup....

Pomaly, ale isto sa blíži Valentín. Máte na tento deň nejaké špeciálne plány?

Hm.....nie. Na Valentína nič neplánujem, ani ho nejako špeciálne neoslavujem.

Hanka

ZO SÚKROMNÉHO
FOTOALBUMU...

Ulice plné stromov so sytozelenými listami a tmavo hnedými kmeňmi. Hemžiaci sa parížania všade naokolo. Jemná francúzština poletujúca vzduchom ako tichý jesenný vánok. V každej ulici vôňa čerstvo upečených maslových croissantov a ešte vreľých chrumkavých bagiet. Nádherná architektúra týčiaca sa na oboch brehoch Seiny. Budovy s francúzskymi oknami uzavreté falošným balkónikom a typickým kovovým zábradlím ktoré sú plné zelene. To je francúzsky Paríž. To je to, čo uvidíme po pár desiatok hodinách únavnej cesty, ktorá ale za to všetko určite stojí...

V štvrtkové veľmi skoré ráno sa pomalým a ospalým krokom dostávame do kostry autobusu, ktorý spoločne s nami prejde Rakúske, Nemecké a Francúzske cesty. Na ručičkách hodínok nám svieti čas dve hodiny aj päť minút keď sa autobus pohne a keď sa naše ruky rozkmitajú na všetky strany na znak pozdravu pre rodičov stojacich vonku v hlbokéj tme a tuhej zime. Hodiny do vdýchnutia Francúzskeho vzduchu nám pomaličky, ale isto ubúdajú. Po návšteve mnohých benzínok, po zapití kinedrilov a po kĺčovitom spánku na sedadlách autobusu sa konečne dostávame na hranice Francúzska. Pri príchode do mestačka Vélizy veľmi blízko Paríža sa pár ospalých hlav zdvíha a sleduje malý svetielkujúci špicík v diaľke. Je to ona. V sekunde sa celá posádka autobusu kochá nádherným výhľadom na špic Eiffelovej veže, alebo ako by povedala pani sprievodkyňa

- Effelky. Po ubytovaní a nočnej návšteve Auchanu sa všetci konečne vystríme na mäkkú, pohodlnú a voňavú postielku a zaspíme. Hneď v skoré ráno ochutnávame všetky dobroty z kontinentálnych raňajok. Čerstvo upečené maslové croissanty v spojení s nutellou alebo džemom a taktiež chrumkavé bagety s maslom sú na nezaplatenie. Všetko zapíjame džúsom, kakaom alebo kávou a čajom. Ako prvé máme na pláne pozrieť si krásny Versaillský zámok. S obrovským predstihom sa dostávame do dvora ako prvý návštevníci dňa a horlivo sledujeme všetko naokolo. Obklopila nás obrovská budova plná mnohých prepracovaných detailov. Záhrady Versaillského zámku hrajú všetkými možnými odtieňami zelenej. Aj napriek tomu, že pofukuje jemný vetrik zhadzujeme vrstvy teplého oblečenia a ocitáme sa v centre záhrad iba v tričku s krátkymi rukávami. Vidíme krásne

a veľkolepé fontány, nespočetné množstvo druhov kvetín a stromov a ešte väčšie množstvo turistov. Všade naokolo nás je počť akýkoľvek svetový jazyk na ktorý si teraz spomeniete. Smer našej cesty ale ešte vedie do modernej Parížskej štvrte La Defense. Vystupujeme širokými bielymi schodmi popod moderný víťazný oblúk ešte nazývaný aj ako novodobá noemova archa. Po otočení okolo svojej osi a prezretí všetkého naokolo sa rochádzame na tomto námestí a stretáme sa o dve hodiny s úsmevmi na tvárach, bagetkami v bruchu a sem tam s nejakými drobnosťami zakúpenými v nákupnom centre. Za tieto dve hodiny sme stihli prejsť skoro celú pešiu zónu a pokochať sa nadčasovou architektúrou a samozrejme sme si stihli aj všimnúť, ako sa Parížania nevedia ponáhľať, čo bolo pre nás veľmi príjemné zistenie. Ešte stále sme nevideli klasické Parížske budovy,

a tak s jasným cieľom v hlave sa autobusom prepravujeme na známu štvrt' Monmartre. Pri výstupe z autobusu hneď vidíme, aký veľký je kontrast medzi La Defense a zvyškom celého Paríža. Všetko naokolo nás sa z moderných vežiakov mení na stredne vysoké budovy s krémovými stenami a klasickými balkónikmi s veľa stromami a kvetinami. Ešte pred vstupom na známe námestie plné umelcov, Monmartre, sa ocitáme pred niekoľko stoviek schodov vedúcich pred vchod veľkolepej Sacre Coeur. Pyšne sa týči na najvyššom bode Paríža. Po prejdení

asi piatich schodov, vedúcich pred vchod baziliky, skoro celá posádka začína mať kyslíkový dlh, ktorý ale prekonávame a dostávame sa pred dvere bielej budovy, aby sme nakoniec zistili, že jediná vec, ktorá odtiaľto nie je vidieť je Eiffelovka. Tento maličký nedostatok zostane ale úplne bez povšimnutia, pretože Sacre Coeur na nás vrhá príjemný tieň po pálivom slnku pri výstupe stovák schodov. Po vydýchaní sa pomalým, príjemným tempom presúvame na námestie Monmartre. Predierame sa úzkymi uličkami, naokolo všetkých suvenírových

obchodíkov. Najčastejším tovarom sú obrazy, privesky a magnetky s motívom Paríža, najmä Eiffelovej veže a Víťazného oblúku. Po prejdení asi dvoch uličiek sa zastavujeme a hlasujeme za necelú hodinku voľna na pokojnú prechádzku krátkymi uličkami po námestí. Keď prejdeme za roh najbližšej budovy, otvorí sa pred nami námestie preplnené umelcami, sediacimi na rozpadajúcich sa drevenných stoličkách, hľadiacich nám priamo do očí a zvoľávajúcich na nakreslenie portrétu. Väčšine ľudí vyhladlo, takže po

zjedení bagetiek a iných dobrotiek a taktiež plnými igelitkami suvenírov sa schádzame a posúvame sa späť ťažko vyšliapanými schodmi do autobusu. Cestou vidíme známy kabaret Mouling Rouge. S úsmevom na perách sledujeme ulice Paríža a cítime v kostiach blížiaci sa veľkolepý moment. Po pár minútovej ceste sa dostávame až popod Eiffelku a všetci si ideme oči vyočiť. Celý natešený výčkáujeme rýchlo sa posúvajúcu radu na vstup do výťahov a kupujeme si lístky. Napätie zmiešané radosťou a inou zmeskou emócií sa dá krájať. Ten moment, keď

sa naše nohy dotknú podlahy na treťom poschodí Eiffelovej veže je nepopísateľný. Tvrdohlavo odmietame odísť dolu a robíme nekonečné množstvo okruhov po celom obvode samučičkého vrchu. Po zlezení dolu je nám zdôraznený premeškaný čas návratu a so sklopenými ušami ale úsmevíkom popod fúziky sa vraciame do autobusu. Na ďalší sa dostávame pred dvere Pantheonu. Ten si obzrieme iba zvonka, ale blízko Pantheonu sa nachádza kostol, ktorý je veľmi zaujímavý svojim interiérom. Keď sa dostatočne po-

kocháme budovami naokolo nás presúvame sa do Luxemburských záhrad kde po včerajšku vyfukujeme a nasávame pokojnú atmosféru. Pofotíme sa pred Luxemburským zámkom a pokračujeme v ceste na ostrov Cité v strede Seiny kde sa nachádza katedrála Notre Dame. Po vnútornej prehliadke a odfotení sa presúvame už trochu širšími uličkami ako boli na Monmartre na námestie G. Pompidou. Hneď ako vstupujeme na námestie vidíme veľkú vodnú plochu plnú rôznych každoročne meniacich sa moderných kúskov umenia. Po necelej hodinke voľna nasadáme

navštívili sme Paríž

naspäť do autobusu a vezieme sa širokými ulicami, aby sme sa dostali čo najbližšie k Arc de Triomphe. So zaklonenou hlavou sa kocháme veľkoleposťou vtedajšej architektúry a potom sa vraciame späť k autobusu a dávame si dvojhodinový rozchod na známej Parížskej ulici Champs-Elysées. Rozdeľujeme sa na dvoj až šesť členné skupinky a pomaly a neisto sa vrháme do prúdu ľudí. Všade naokolo je počť francúzština a aj napriek tomu že ulica je plná ľudí a je veľmi rušná, stále sa tu cítime príjemne a v klude. Po prešmírovaní všetkých obchodov a reštaurácií sa znenazdajky ocitáme už v druhej polovici Elyzejských polí a zrazu nás obklopí nezvyčajné ticho a pokoj. Sme totiž v oddychovej časti Champs-Elysées. Unavené nohy nás vlečú s posledných síl naspäť do autobusu. Po usadení nie je v autobuse počť nič iné ako "ach, konečne sedím" a príjemný šum

rečí tlmočiacich zážitky z dnešného dňa. Páni autobusári nás odvádzajú z námestia svornosti Place de la Concorde späť cez celú Champs-Elysées počas počúvania rovnomennej piesne, aby sme sa dostali na námestie Trocadero, odkiaľ sa môžeme odfotiť s Eiffelovou vežou z diaľky. Odtiaľto sme si zvečnili krásne spomienky na Paríž priamo s jej symbolom. Potom sme sa autobus dostali na ulicu Avenue de Wagram, kde máme už dlho očakávanú večeru vo francúzskej reštaurácii Monte Carlo. Po usadení a zjedení predjedla zaháňame ten najväčší hlad a začíname živo diskutovať o všetkom čo sme dnes videli, zdieľame svoje dojmy a pocity z dnešného dňa a pokračujeme v jedení. Ako dezert nás prekvapí Crème Brulée a s karamelom až za ušami sa presúvame naspäť do hotela. Ešte pred tým, ako si umyjeme zuby a zalhneme, sa vrháme pred záverečnou do

Auchanu, aby sme si domov nabrali plné košíky francúzskych syrov, terín a rôznych dobrôtok. Ráno sa dostávame na most Alexandra III. a pomalým, kludným a pohodlným krokom prechádzame ku vchodu Les Invalides. Dostávame sa dnu a vidíme Napoleonovu hrobku, prechádzame obrovskými múzeami zaoberajúcimi sa hlavne druhou svetovou vojnou a históriou všeobecne. Po prehliadke je na pláne návšteva Musée D'Orsay a tak sa rôznymi skratkami od Invalidovne dostávame peši do hlavnej sály plnej obrazov rôznych umelcov. Nájdem tu až päť poschodí. Pár šťastlivcov sa odhodlajúne plazí schodmi až na úplný vrch, nevediac o tom, že na druhej strane sú rýchle a pohodlné výťahy. Po prezretí impresionistických diel a hlavne obrazu Van Gogha sa usádzame na balkóne samotného múzea Orsay a kocháme sa výhľadom na nasledujúcu zastávku - múzeum Louvre.

Vchod doň je cez podzemie a preto sa zvezieme eskalátormi dolu a ocitáme sa v jednom obrovskom podzemnom nákupnom centre. Je až na neuverenie ako dnešný človek vie vybudovať hocičo a hocike, len aby mal zisk. Vchádzame do jedného z krídiel Louvru a našu prehliadku začíname pri obraze známej Da Vinciho Mona Lisy. Nie je veľká, ale taktiež nie je ani taká malá, ako každý tvrdí. Potom si ideme každý svojou cestou. Moja skupinka troch ľudí uvidela napríklad základy starého Louvru, egyptskú Sfingu a aj známu bezrukú sochu so starovekého grécka - Venušu, ideál ženskej krásy podľa gréckych sochárov, taktiež sme mali možnosť

zhliaďnuť si aj korunovačné klenoty. Po veľmi dlhej a miestami aj únavnej prehliadky sa stretáme priamo pred sklenenou pyramídou v strede Louvru, aby sme sa peši mohli presunúť na našu poslednú večeru v Paríži. Usádzame sa v reštaurácii Les Relais D'Alsac a tešíme sa na kulinársky zážitok. Pred nás sa dostáva ako predjedlo skvelá terina, ktorá nezostala skoro nikomu ležať na tanieri. Nemôžem nespomenúť aj hlavné jedlo v podobe kačice ktorá bola hľadám upečená lepšie, ako to dokážu naše slovenské kuchárky. Na záver sme to ukončili sladkou (po identifikácii) jahodovou zmrzlinkou. No lepšie sa to ukončiť ani nemohlo! Aj napriek tomu, že strávený

čas v Paríži bol iba tri dni, stačilo to na to, aby sme si domov odniesli veľké množstvo krásnych zážitkov a vtípných situácií. Ešte dlho budeme spomínať na sedemdesiat percentné čokoládky, ho či minov, ako by povedala naša pani sprievodkyňa, na krásny nočný pohľad z výšky Eiffelky, na ťažký zvládnutý výstup pred dvere Sacre Coeur, na únavnú ale prínosnú nákupnú prechádzku cez Champs-Elysées, na La Defense, na vsunutú návštevu mostu so zámkami a mnoho ďalších. Kiežby Paríž nebol od nás toľko kilometrov ďaleko a my by sme tam mohli spoločne chodiť na kávičku každý víkend.

Naty :)

PRÍLOHA:

A
U
T
O
R
I
T
Y

A
V
Z
O
R
Y

Ako sme sa k tomu postavili my? (Úvodné slovo)

V tomto čísle, ako už iste viete, rozhodli sme sa predstaviť vám komplexný pohľad na tematiku autorít a vzorov ako takých. V snahe zabrániť značnému podielu subjektivity, prichádzame s viacerými uhlami pohľadu- presnejšie povedané- pohľadom našim- orlím redaktorským, pohľadom vašim- prostredníctvom nám sympatických (alebo naopak?:D) študentov, ktorí prešli i druhým kolom tzv. „bájočko“ výberu - rozumej- boli odchytení na chodbe a pod hrozbou... Niečoho (-naše vyhrážacie taktiky si predsa len ponecháme v kruhu redaktorskom) donútení poskytnúť ich predstavy o vzoroch, či autoritách.

No a napokon posledným-pohľadom učiteľským. Pohľadom, pre množstvo ľudí, autorít samotných. Áno, i to sa nám podarilo! Zapchať ústa, odtiahnuť do tmavého kúta, vyspovedať... Ok, až tak drsné to nebolo, pani profesorky väčšinou odpovedali celkom samy- bez potreby vyvinutia väčšieho, či menšieho nátlaku z našej strany. Pre tentokrát.

Užijete si teda trocha našej teórie o tematike ako takej, konkrétne príklady našich autorít a tiež anketu, v ktorej odkrývame váš (a možno doslova váš) názor.

Vuala, poďme na to!

Ejmý

Je potrebné mať v dnešnej dobe vzor?

Angelina Jolie? Usain Bolt? Lady Gaga?

Kto je vzor? Je to niekto, kto podáva svetové športové výkony, láme rekordy, kto objaví liek na nevyliciteľnú chorobu, kto lieta a zachraňuje svet v priebehu minúty. Je to tiež niekto, kto dosiahol všetky vaše vysnívané méty a vy sa chcete k nim priblížiť alebo ich prekonať.

Už v rannom detstve sa pre dieťa stávajú vzormi rozprávkové bytosti. Prečo? Majú nadprirodzené schopnosti. Tmavovlasý fešák v modročervenom obleku zachraňuje svet pred jadrovou katastrofou, dlhovlasé dievča, ktoré sa s pomocou princa vyslobodí z veže alebo zelený zlobor, ktorý zachráni princeznú z hradu, ktorý stráži drak.

Prečo ich majú rady? Deti veria, že svet fantázie existuje a chcú sa svojim obľúbeným rozprávkovým postavám podobáť čo najviac.

Ako vyrastajú, chodia do školy, na krúžky, tvoria,

začínajú sa meniť aj ich vzory. Keď niekto napr. maľuje a baví ho to tak, že sa tomu chce venovať aj v dospelosti, jeho vzormi sa stávajú výtvarní umelci. Či už svetoznámi, alebo takmer neznámi. Keď sa z dieťaťa stane tínedžer, bábiky a lego

vystriedajú kazety s mejkapom a plagáty na stenách, u niektorých aj cigarety a fľašky s alkoholom. Chcú sa čo najviac podobať svojim vzorom, obliekať sa ako oni, mať ich slávu, peniaze a úspech. Vzorom môže byť niekto, koho ráno počujete spievať v rádiu, hrať v najnovšom kinohite, koho vidíte stáť so zlatou olympijskou medailou na stupni víťazov, alebo je to niekto, kto vám ráno pripraví desiatu alebo vás odvezie do školy, možno vám každý deň pri tabuli vysvetľuje nové učivo, a nakoniec, možno to bude tá/ten, kto na vás bude hľadiť v zrkadle, keď si ráno budete umývať zuby.

Hanka

Životné ikony

Už od počiatku ľudstva potrebovali ľudia autority a vzory.

V každom druhu spoločnosti, ľudskom alebo zvieracom, dnešnom alebo minulom, existovali jedinici, ktorí boli autoritou. Na rozdiel od moci, ktorá jedinca utláča či obmedzuje, autorita rešpektuje slobodu. V sociológii je autorita považovaná za uznávanú schopnosť osoby presvedčať niekoho k dosiahnutiu cieľov so súhlasom toho, kto ju uznáva. Ale podľa mňa ide len o využívanie so súhlasom využívaného, aj keď si myslím, že využívaný často ani len netuší, že je pod vplyvom iného.

Na otázku „Koho pokladáš za svoj vzor a prečo?“ veľa ľudí povie meno nejakej známej osobnosti a za dôvod uvedú jeho úspechy. Každý z nás má nejaký vzor. Prečo? Je to jednoducho základ ľudskej povahy. Všetci máme potrebu uznávať niekoho, ale dôvody sú už individuálne. Niektorí pokladajú za svoj vzor rodičov, alebo niekoho z rodiny, či blízkeho známeho, iní zase významné osobnosti či celebrity. Vzory si vyberáme na základe sympatií k danej osobe alebo skupine, alebo ich úspechov, ku ktorým chováme obdiv. V dnešnej dobe ide hlavne o spevákov, hudobné skupiny, hercov, alebo športovcov.

Keď má však viacero ľudí spoločný vzor, vznikajú rôzne skupiny vyznačujúce sa

rovnakou myšlienkou, správaním, obliekaním či spôsobom vyjadrovania. Takouto skupinou sú napríklad priaznivci Justina Biebera (Beliebers), Miley Cyrus (Smilers), Demi Lovato (Lovatics) či One Direction (Directioners), ale to je len pár príkladov zo sveta hudby.

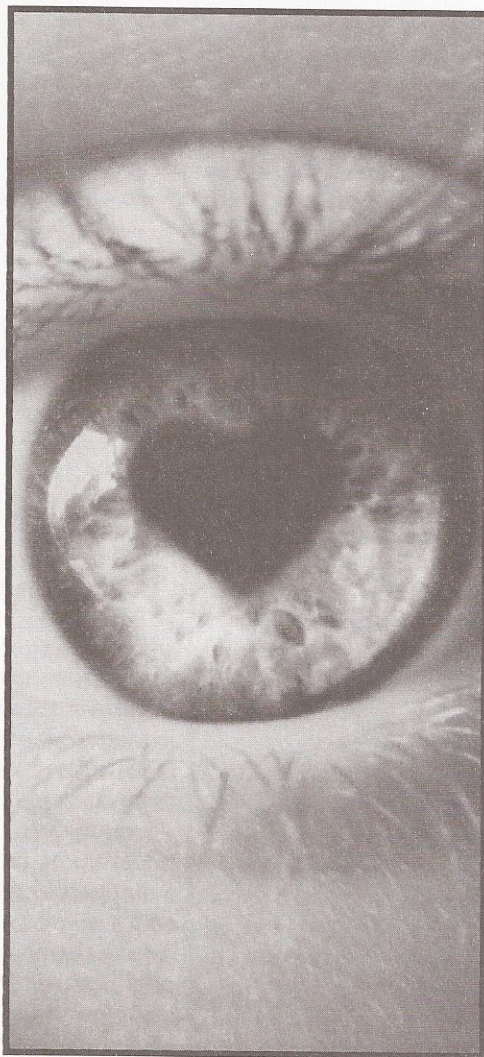
Samozrejme, kde sú priaznivci, sú aj odporcovia. Dalo by sa povedať, že tzv. hateri sa taktiež združujú do skupín, ale podľa toho, ku komu zdieľajú odpor.

V istom zmysle sa tieto skupiny správajú ako náboženské skupiny. Aspoň ja v tom vidím podobnosti. Uznávajú jednu osobu a stavajú ju na prvé miesto svojich hodnôt, robia rôzne stretnutia na jej počesť a veria, že práve ich vzor je ten najlepší (NO HATE).

Vzor vplýva veľkou mierou na osobnosť človeka. Ovplyvňuje jej chovanie a človek si osvojuje jeho názory, aj keď nemusia byť správne.

Každopádne je dobré mať vzor, no musíme vedieť, kedy je náš obdiv k nemu ešte zdravý a kedy je to už extrém.

autor textu: Vlada
autor fotky: Ejmý

Môj vzor...

Emma Watson

Spomínate si na kučeravú Hermionu z Harryho Pottera? Osoba, ktorá ju stvárnila, už dávno nepatrí do školských lavíc. Reč je o dvadsaťštyriročnej britskej herečke Emme Charlotte Duerre Watsonovej (toto dlhé meno zdedila po babičke z otcovej strany). Emma je „dieťa rozvodu“, jej rodičia sú právnici a momentálne žije s matkou v Oxforde. Má o tri roky mladšieho brata Alexa a 3 nevlastných súrodencov. Lásku k herectvu v sebe Emma nosila už od detstva, a keď sa jedného dňa rozhodla uchádzať o rolu Hermiony, učinila tak, ako sama hovorí zo zábavy. Ani vo sne by jej asi nepadlo, ako jej to zmení život. Prvýkrát sme ju videli v roku 2001 na premiére filmu Harry Potter a Kameň mudrcov. V súčasnosti má za sebou všetkých osem filmov tejto série. Ako sama povedala, má vďaka nim dosť peňazí na to, aby nemusela už nikdy v živote nič robiť, ale to by sa stala človekom, ktorým nechce byť. Vo svojej budúcnosti sa chce stále venovať herectvu. Tak ako jej vzor Jodie Fosterová je aj Emma odhodlaná zvládnuť herectvo aj univerzitu. Sama o sebe hovorí, že je neskutočne ukecaná a blázon do mačiek. A hoci s ňou už samolepka Hermiony Grangerovej pôjde zrejme celý život, táto mladá žena ukázala, že je niečo viac než len herečka. Dokázala to sama sebe, ale aj celému svetu svojím prejavom v OSN. V tejto organizácii zastáva post veľvyslankyne Dobrej vôle a zdá sa, že sa v ňom našla. Okrem toho sa venuje modelingu a je považovaná za jednu z najkrajších Britiek.

Sára Urbanová

Moju mamu mi môže závidieť každý!

Chvíľu som premýšľala, koho by som mohla považovať za môj životný vzor. Zistenie bolo jednoduché. Je to moja mama. Niekomu sa to môže zdať čudné, že ako dospievajúci človek nepovažujem za vzor vrcholového športovca, slávnu filmovú hviezdu alebo speváka, ktorí pridávajú na facebook či instagram rôzne fotky a motivačné citáty. No oni mi nedali život, nevychovali ma od útleho detstva, nedali mi toľko času, lásky, neradili mi, keď som to naozaj veľmi potrebovala... Moja mamina stojí vždy pri mne a je mojou obrovskou oporou aj v športe. Je mojím

najvernejším fanúšikom, kameramanom, pretekovým šoférom, nosičom vecí, najtolerantnejšou osobou mojich pretekových nálad a najväčšou „rozmažnávačkou“ koňa. Myslím si, že mi ju môžu všetci závidieť. Raz v živote by som chcela byť aspoň trochu taká dobrá, ako je ona a rozdávať okoliu toľko pozitívnej energie ako ona. Toto je môj vzor - MAMA, za ktorý sa absolútne nehanbím a verím, že nie som jediná s rovnakým životným vzorom.

Veronika

Vzory s perom v ruke

Nakoľko sa venujem písaniu, asi najsilnejšie vnímam vo svojom živote práve pôsobenie kníh, čiže človeka, na ktorého by som sa chcela podobať, by som najskôr hľadala medzi spisovateľmi (alebo, ešte lepšie, v ich postavách, avšak o fik-

tívnych vzoroch sa zrejme nemá zmysel baviť, čo je však škoda, prihladnuc na takého Severusa Snapa či Malého princa). No nedokázala by som určiť iba jedného človeka. Je však isté, že by som musela spomenúť aspoň týchto.

J.K. Rowlingová, pre jej neuveriteľnú schopnosť skladať dej tak, aby naoko už známy príbeh mohol aj po rokoch obsahovať dychberúci zvrat, ako aj najmenší detail, s ktorým sa bežne stretávame

v prvých šiestich knihách a v siedmej môže zmeniť celý chod udalostí. Harry Potter je súčasťou detstva mnohých z nás a určite mi dáte za pravdu, že ten príbeh je jednoducho úžasný.

Ďalej Stephenie Meyerová, pre neskutočne špecifickú atmosféru v jej knihách, silné ženské hrdinky a akúsi iskričku, ktorá núti človeka citovo sa na príbeh naviazať a s rešpektom ho vnímať ešte dlho po prečítaní. Antoine de

Saint-Exupery, ktorého dokonalé vystihnutie detskej duše a hodnôt je prinajmenšom fascinujúce, vzhľadom na to, že knihu Malý princ písal ako dospelý. Je to umenie, nezabudnúť na detskú dušu, ktorá sa v každom z nás rokmi pomaličky stráca. A mohla by som menovať ďalej. Dosiahnuť raz to, čo dosiahli títo traja ľudia, to je určite sen nejedného človeka. Strhli doslova masy, ľudia ich príbehy milujú, a tak skoro sa na nich nezabudne. Mnohým okorenili život, či priniesli myšlienky, ktoré sa mohli stať napríklad aj ich životným krédom. Idealisticky dúfam, že raz sa mi podarí inšpirovať a potešiť aspoň malú skupinku ľudí tak mocne, ako sa to podarilo im trom.

Macka

Výnimočná

Každý z nás má občas zlý deň. Vždy sa nájdu chvíle, kedy chceme utiecť preč, schovať sa do kartónovej škatule bez otvorov a zabudnúť na celý svet. Chvíle, kedy k iným nie sme práve najzhovievavejší, najmilší a najpozornejší. Keď vyštekne prvé, čo nám príde na um. A potom nás to mrzí.

„Nebol som tak úplne vo svojej koži“, snažíme sa ospravedlniť aspoň ľuďom, na ktorých nám záleží. „Deň blbec, no čo, aj ja mám právo byť občas nevrľý, nie?“ snažíme sa ospravedlniť sami pred sebou. Ona nie.

Tá žena je iná. Výnimočná. Či už nestihla autobus a musí v daždi kráčať proti vetru kusisko cesty, alebo jej vykipí polievka... Nikdy v živote to nedá za vinu vám. Môžte byť hocikým. Pápežom, žobrákom, alebo anketárom na ulici. Ona sa vždy usmeje a spýta sa, čo by ste potrebovali. Ak jej rozprávate príbeh, skutočne vás počúva. Ak chcete počuť jej radu, dlho sa zamyslí, aby zvážila všetky možnosti a potom vám predostrela len tú najlepšiu.

Ak ju poprosíte o pomoc, vždy urobí všetko, čo je v jej silách, dokonca i vtedy, keď vie, že pomôcť tak úplne nedokáže.

Človeku stačí päť minút v jej prítomnosti a deň je iný. Lepší. Ľudia okolo sú menej hlúpi a slnko svieti viac. Prečo? Lebo to vyžarovanie, energia, pokoj a láska, ktoré z nej sálajú. Chvilka rozhovoru s ňou a cítite sa dôležitý, cítite sa... pochopený.

Myslím, že tá neidentifikovateľná súčasť nej, ktorá spôsobuje všetku tu dobrotu v jej modrých očiach dnes väčšine ľudí chýba. Zabudáme zastaviť sa, aby sme vypočuli iných, zabúdame pomôcť, poradiť... Ona nezabudla ešte nikdy. Nehľadiac na vlastné problémy a trápenia- je tu vždy pre iných. Denno- denne. Pre každého. Nesebecky. Krásne. Moja babička. Mój najväčší životný vzor.

Ejmy

Kto by mal byť pre nás skutočným vzorom?

Je to zrejme prirodzený vývoj spoločnosti. Mladí ľudia sú stále viac ponížovaní a neustále počúvajú, akí sú bez kontroly, ako nerešpektujú autority, akí sú skazení a blá blá. Veľa z nás si ale skryto uvedomuje, že je to zrejme naozaj tak. Ved' neraz sa pozastavujeme nad tým, „ako sme my ešte normálni, ale tá generácia po nás je totálne nepoužiteľná“. Neskúste tvrdiť, že ste si túto myšlienku nikdy nepripustili. Stále častejšie sa stretávame s drzosťou, neslušnosťou, aroganciou, no hlavne akýmsi nezájmom zo strany mládeže. To zase tvrdia väčšinou profesori: „Kedysi boli žiaci oveľa snaživejší, mali iniciatívu, vy dnes máte všetko pod nosom a aj tak nič nerobíte!“ . Každá doba mala svojich snaživcov aj lajdákov, no v globále majú predsa len tieto tvrdenia pravdivý základ. Prečo je to tak?

Samozrejme, odpovedí je viac. Poďme sa však na to pozrieť z tohto uhla pohľadu – čo bežnému mladému človekovi, ktorý sa nestráni médií, dnes svet predkladá? Nemusi ani špeciálne vyhľadávať televíziu či noviny, aj tak naňho všade vyskakujú opité celebrity vracajúce sa z barov, speváčka obližujúca kladivo či Ritmaus „ze zlatú retazu“ okolo krku, ktorý je hlavne pre menšie deti skutočne „ideálnym“ vzorom. Je prirodzené, že po takejto skúsenosti si mnohí myslia, aké si tieto praktiky bežné, normálne, mravné a mega silno cool. Že nechceme dopadnúť ako ďalšia z obetí masového šíalenstva? Prvou vecou je zamyslieť sa.

Prečo obdivujeme svoje vzory? Je náš záujem o ne podložený niečím reálnym, alebo je len povrchný, založený na vzhľade či oblečení? Prízemnou ces-

tu by sme si svoje ideály určite vyberať nemali. Ak sa túžime na niekoho v niečom podobať, malo by byť to „niečo“ čosi skutočné, napríklad povahové vlastnosti alebo dosiahnuté ciele, rôzne výtvyry či umelecké diela. Niečo, čo by nám ako človeku prinieslo čosi nové a lepšie. Iba takouto cestou sa totiž dá zapísať do histórie. Kto si za pár rokov spomenie na vzhľad Justina Biebera? Naopak, na výsledky práce Alberta Einsteina, Leonarda DaVinci či Picassa ľudstvo nikdy nezabudne. V niečom je teda zásadný rozdiel. Práve takýmto ľuďom, ako je toto trio, by sa malo dostávať adekvátneho obdivu a uznania. Sú to ľudia, ktorí doslova „pohli svetom“ a posunuli spoločnosť dopredu. Prečo sa zabúda na človekov s veľkým Č, a na celebrity, ktorým stačí dobre vyzeráť, všetci pozeráme ako na bohov? Predstavte si, ako by bolo dobre na svete, kedy si všetci uvedomili skvelosť výtvorov týchto veľkých ľudí. Škoda len, že obdivovanie skutočných osobností, umelcov, vedcov či skladateľov, je v dnešnej dobe tak strašne „out“. Niekde sa stala chyba... Dnes sme týmito „osobnosťami“ z televíznych obrazoviek doslova zahltení. Vidíme ich všade, a nielen ich, ale aj búrlivé ovácie ich fanúšikov. Je veľmi jednoduché, hoc aj nevedomky vhupnúť do toho nezmyselného víru obdivu pre nič, nakoľko to vidíme nonstop okolo seba a je prirodzené, že sa to stáva našou súčasťou. Majme ale zdravý rozum a uvedomme si, kto skutočne vo svojom živote čosi dokázal a kto si skutočne zaslúži náš úprimný obdiv a rešpekt.

autor článku: Macka
autor fotografie: Marcel

Paletka osobností je aj v profesorskom zbore

Nakoľko je škola výchovno-vzdelávací proces (áno, aj toto vás môže naučiť chémia), profesori sú tu predovšetkým na to, aby nás vzdelávali a vychovávali. Každý človek z nášho profesorského zboru je jedinečná osobnosť, a tak má každý z nich aj svoj osobitý spôsob, ako tento cieľ naplniť. Práca si žiada profesionalitu a istú formu odstupu, a tá s ľuďmi obzvlášť, ale je prirodzené a vždy zaujímavé, keď profesori do výučby vkladajú kúsok seba. Preto sa v žiackych očiach niektorí z nich „vyfarbujú“ v rôznom svetle. Máme vytypovaných istých profesorov, ktorých pokladáme za „kamošov“, takých, pri ktorých si môžeme raz za čas aj zažartovať, alebo takých, pri ktorých sa, naopak, vtípkuj

veľmi nevyplácajú. Určite ste si všimli, že sa po triedach rozdával papier s prieskumom, ako to teda s našimi profesormi je. Ktorých pokladáme za vtípných, sympatických, prísnych, či za najväčšie autority? Jedna kategória niesla názov „Najväčší čudák“. Dovolili by sme si pozmeniť ju na „Najosobitejší“, nakoľko sme sa stretli s nepochopením a mnohí profesori sa cítili dotknutí, pretože toto označenie pokladali za negatívne. Opak je však pravdou a pomenovanie „osobitý človek“ lepšie vystihuje fakt, že sme touto kategóriou chceli poukázať jedine na výnimočnosť, originalitu a nenapodobiteľnosť daného profesora. Za nedorozumenie sa ospravedľujeme. No a tu sú výsledky ankety:

1. Kategória NAJVŤIPNEJŠÍ/IA:

1. miesto – p.p. Silvia Václavová

2. miesto – p.p. Ľudovít Kmeťo

3. miesto – p.p. Ľubomíra Bučányová
(naša „Buči“ sa nezaprie)

2. Kategória NAJSYMPATICKEJŠÍ/IA:

1. miesto – p.p. Zora Petrášová

2. miesto – p.p. Silvia Václavová

3. miesto – p.p. Adriana Kubáňová

3. Kategória NAJPRÍSNEJŠÍ/IA:

**1. miesto – p.p. Daniela
Burzová**

2. miesto – p.p. Edita Horváthová

3. miesto – p.p. Marta Szalóová

4. Kategória NAJOSOBITEJŠÍ/IA:

**1. miesto – p.p. Ľudovít
Kmeťo**

2. miesto – p.p. Jana Duchoslavová

3. miesto – p.p. Marta Szalóová

5. Kategória NAJVÄČŠIA AUTORITA

**1. miesto – p.p. Zdenka
Študentová**

2. miesto – p.p. Edita Horváthová

3. miesto – p.p. Silvia Václavová

Ako si mohli mnohí všimnúť, p.p. Václavová anketu akosi „vymetá“. Na drzovku okupuje tri rôzne miesta v troch kategóriách, čomu sa však asi nikto nečuduje, nakoľko jej nezabudnuteľnú osobnosť poznáme už nejaký ten piatok. Čo však na to hovorí ona?

„Bolo to zmanipulované. A ak nie, tak potom je fajn, že je toľko ľudí ochotných o mne klamať“

Majú nejaké vzory aj oni?

Na pravidelné študentské ankety sme si už zvykli, a preto prinášame zmenu. Aj preto, že sa vrtame v téme, kde je názor ľudí starších od nás viac než vhodný, zamerali sme svoj záujem aj do profesorského zboru. Otázkou „Kto je váš vzor, a prečo?“ sme si teda nepokladali iba navzájom. Koho obdivujú naši profesori?

P.p. Študencová

Mojim vzorom je určite môj otec. Dôvod sa ani nedá zhrnúť do jednej vety. Bol vždy výnimočný v tom, že vedel skĺbiť rodinu, priateľov aj profesiu tak, aby boli všetci šťastní. Vštepoval mi idey, ktorými sa riadim dodnes. Je to veľmi vzdelaný a rozhladený človek, mňa aj moje sestry viedol k hudbe, umeniu, kultúre...spomínam si, ako nás naložil do prívesu a precestoval s nami polku Európy. A pritom to vždy bol „len“ obyčajný človek...

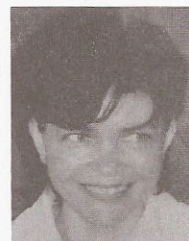

P.p. Kubáňová

Ja obdivujem nášho prezidenta, Andreja Kisku. Je mi veľmi sympatické to, ako sa vzdal prezidentského platu a venoval ho charite. Takisto sa mi páči jeho myšlienka Dobrého anjela, s ktorou prišiel ešte dlho predtým, ako vôbec tušil, že bude raz prezident. Z toho gesta cítiť úprimné dobré úmysly.

P.p. Kopčanová

pre mňa sú dôvodom obdivu moji rodičia a to preto, lebo som im vďačná za výchovu. Osobne si myslím, že človek by nemal mať v živote vyhradený ideál, ktorému sa chce pripodobniť, pretože aj tak nikdy nebude vyslovene taký, aký je ten jeho vzor. Každý by mal mať rád samého seba takého, aký je a nechcieť sa na niekoho podobať.

P.p. Révesová

Je ich viac. Najprv by som chcela spomenúť môjho nebohého svokra. Bol to človek, ktorý si v živote veľa vytrpel, za totality vyrastal v sirotinci, bol prenasledovaný ŠTB, no napriek tomu dosiahol veľa, a to sám a tvrdou prácou. Vyštudoval vysokú školu a stal sa učiteľom. Ďalej by som zmienila Meryl Streep, ktorá je mi veľmi sympatická ako žena, a takisto je to aj skvelá umelkyňa. A nakoniec by som si rada zaspomínala na prvý ročník základnej školy, kde sme mali úžasnú p. uč. Návojevú, skutočne učiteľku s veľkým U. Nikdy som nechápala, ako si tá žena po toľkých rokoch môže pamätať naše mená a tiež je skvelé, ako nás ako malé deti viedla k hudbe či umeniu.

P.p. Rybová

Obdivujem veľa ľudí, ale určite by som ich nenazvala svojim vzorom. Veľmi rada mám napríklad Alberta Schweitzera, kňaza a lekára, ktorý pôsobil v Afrike. Veci, ktoré dokázal sú neskutočné a zaujala ma jeho neskonalá dobrota. Ďalej by som spomenula asi Margaret Thatcherovú, britskú političku, ktorá si ma zase získala svojou tvrdosťou a tým, že pri tom stále dobre vyzerala (smiech). Schweitzer aj Thacherová sú dvaja úplne odlišní ľudia ktorých obdivujem za úplne odlišné vlastnosti, ale o tom by to asi malo byť...

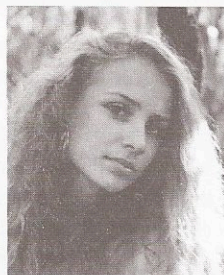
Macka a Ejmý

A koho považujeme za vzor my?

Ľudia sú rôzni, každému sa páči niečo iné a každý je istým spôsobom jedinečný. A preto nás napadlo spýtať sa žiakov športového gymnázia, či majú niekoho takého, či už v rodine, medzi priateľmi alebo hocikde inde, od koho sa nechajú inšpirovať, dokonca by ho mohli nazvať ako svoj vzor. Existuje teda niekto taký, koho považujeme za svoj vzor? Ak áno, tak koho a prečo?

Deniska Hanáková, III.B

Veľa ľudí je mojim vzorom, napríklad môj tatinko pre jeho pokojné riešenie situácií, obdivujem ho, ako sa vypracoval v práci a že je tým najlepším tatinom, akým môže byť. Ďalej určite aj maminka, ona je ako môj strážny anjel a určite aj krstná, pretože s nikým nie je taká sranda ako s ňou a babička je najlepšia žena na svete, bez nej si neviem predstaviť život... Okrem mojej rodiny, Bruno mars je pre mňa top, ale on je skôr idol – vždy ma jeho hudba naladí, keď nemám svoj deň, môj „havanian lion“ Tiež sa mi páči napríklad Audrey Hepburn alebo aj Angelina Jolie.

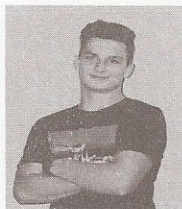

Lujza Halačová, II.B

Mama – pracuje tvrdo ako chlap a napriek tomu je to najlepšia žena akú poznám, vždy ma podporovala a dokáže mi nahradiť viac osôb naraz: kamarátku, oporu aj vzor do života, veľa ma naučila, napríklad aby som bola samostatná a bojovala za to čo chcem.

Kristína Matovičová, II.B

Paulo Coelho, Charles Dickens, John Lennon a mnoho ďalších. Sú to ľudia, ktorí mali myšlienku, vlastný názor a išli až za hranice svojej predstavivosti a fantázie. Vzor je pre mňa každý, koho názor sa líši od stáda.

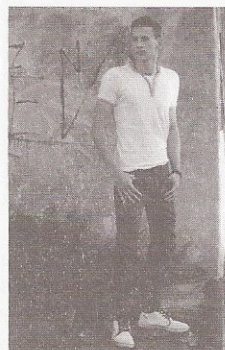

Mário Kopecký, SEPTIMA

Som športovec, ale myslím, že nemám žiaden vzor. Teda, možno aj hej, ale momentálne ma nikto nenapadá... neviem. Asi to pre mňa nie je dôležité.

Tomáš Holkovič, II.A

Môj najväčší vzor v K-1 je určite Marokánsky bojovník Badr „The Golden Boy“ Hari, obdivujem ho preto, lebo sa mi páči jeho štýl boja, ktorý má charakter permanentného vyvíjania tlaku pomocou ktorého valcuje všetkých svojich súperov. Je to určite jeden z najlepších profesionálnych zápasníkov K-1 v ťažkej váhe v histórii a nestarnúca legenda Kickboxu. Z mladšej generácie obdivujem Bielorusa Chingiza Allazova.

Štefan Pintér, IV.B

Mojim vzorom je napríklad Charlie Chaplin preto, že dokázal rozosmiať ľudí aj bez zvuku. A dokáže to viac-menej aj dnes...

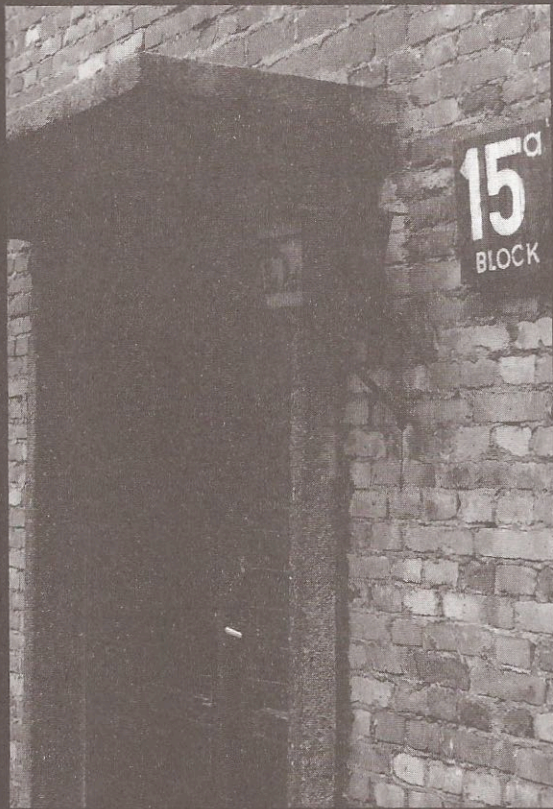
Lenka

Fotopríloha
by
Ejm.

OSVIENČIM
MOJIMI
OČAMI

Nezákonné aktivity profe- sora odhalené!

POZOR POZOR! V tomto vysoko šokantnom článku sa nachádzajú citlivé informácie o istej nemenovanej osobe (Professor Martin Berek) a jej spojení s istou nemeckou automobilovou sektou. Áno, prečítali ste to správne! Teda, za predpokladu, že viete čítať a poznáte význam jednotlivých slov. Ak nie, vaša smola a vysvetlenie nájdete v Súčasnom slovníku slovenského jazyka. Ale späť k tejto závažnej, ba priam ohromujúcej téme. Náš nemenovaný zdroj (člen nemeckej automobilovej sekty Hans Hellmann von Schnitzel) nám pred tým, ako ho dopadli motorizovaní členovia jeho spoločenstva, stihol čo-to o našom profesorovi prezradiť.

Pán H.H. von S. (čítaj Há Há von Š) bol na investigatívny vzor, ktorého bežne nájsť v škarpe popri ceste, pomerne štedrý. Po pár minútach a aspoň jednom hektolitri nemenovaného nemeckého (Heineken) nám vysvetlil, ako sa veci majú. Ako sme teda zistili, pán profesor je nielen členom tejto organizácie ale aj hlavnou hlavou vývoja nového tajného modelu, nazvaného nič nehovoriacou skratkou L-A. Pod týmito dvoma písmenkami sa však skrýva nemecké slovné spojenie Luft-Auto. Pre tých z vás, ktorí mali v živote to šťastie a privilegium študovať tak nádherný jazyk ako nemčina, by tento výraz nemal byť žiadnym problémom. Bohužiaľ tí, ktorým sa takejto láskavosti nedostalo, sú v tejto chvíli vďaka neschopnosti prekladateľa odsúdení na internetový slovník (odporúča sa) alebo na zdravý rozum (neodporúča sa). Ak tomu rozumiete, je najvhodnejšia doba vysvetliť o čo v tejto konšpirácii vlastne ide. Hlavným cieľom projektu Luft-Auto je samozrejme prerobiť, respektíve vylepšiť obyčajné nemecké auto, napríklad obyčajne vyzerajúce auto BMW, na neobyčajne vyzerajúce auto BMW. A nie je to len o lietaní. Ako sme sa po niekoľkých ďalších prázdnych fľašiach dozvedeli od H.H. von S. (čítaj Há Há von Š), takáto modifikácia je v Nemecku nezákonná a vyžadovala by minimálne

povolenie od samotnej kancelárky. Na Slovensku je však daná situácia omnoho jednoduchšia. Na akúkoľvek úpravu, či už pridanie tryskových motorov alebo montáž štyroch ďalších stieračov stačí, aby auto prešlo Skúškou technickej kontroly. Preto, tvrdil Hans, bola najdôležitejšia časť výskumu a následnej realizácie projektu zverená práve Profesorovi Martinovi Berekovi. Titul, samozrejme, nie je náhodný. Ako profesor má na Slovensku prístup k viacerým zdrojom, či už finančným (chabým) alebo vedomostným (vcelku fajn). A ako posledný dôkaz slúži samozrejme to, čo najviac bije do očí, ale to, čo každý iba letmo obzrie. Jeho BMW. Vlastníctvo tejto inkriminovanej značky je posledným dielom skladačky, ktorá do seba zapadá lepšie než nepoužitý Lego. Viac nám, bohužiaľ pán Hans prezradiť nestihol, pretože ho pred našimi očami uniesli motorizovaní príslušníci nemenovanej nemeckej organizácie (Bahnpolizei). Ako vždy, sme radi, že sme vám boli schopní priniesť najšokantnejšie a najhorúcejšie informácie zo života učiteľov aj za cenu podplácania a investigatívneho vyšetovania (v dnešnej dobe rozumej nelegálneho). Dúfame, že teraz uvidíte svojich profesorov v úplne inom svetle. Vo svetle reflektorov (automobilových)

Lubo

Can a book still be your best friend?

Reading books is favourite time by time activity for many people. However less people read books these days. Can a book still be your best friend? Less people read books in recent years. With the rise of other media such as radio, television or internet, lot of people started reading less than they used to. Especially many young people do not read at all.

Books often do a better job of telling stories than other media. This is mainly apparent with movie adaptations of books. Compared to books, the movies contain less dialogue, they are often missing entire scenes and are generally stripped down.

There is something special about holding a book in your hands. This is the reason, why many people are still reading books and not e-books.

With the right lighting, books are less straining for eyes than displays of mobile phones, computers or television. However, electronic book readers using the electronic paper technology do not have the problems of CCO displays.

On the other hand, reading books is not for everyone. One of the disadvantages according to people who do not read books is that reading books is very time consuming.

In my opinion, books can surely still be your best friends.

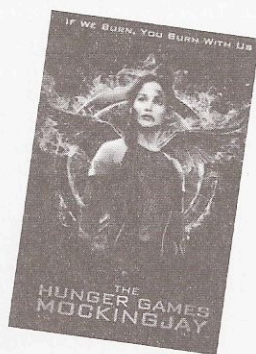
They are great way to relax after a long day and experience some amazing stories.

Inšpirujte sa tým, čo inšpirovalo nás...

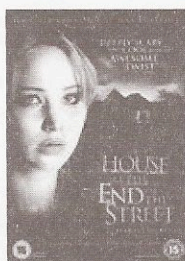

HRY O ŽIVOT - DROZDAJKA 1. časť

Trvalo vyše roka, než plátna slovenských kín uzrela dlho očakávaná, prvá časť tretieho pokračovania série THE HUNGER GAMES. V tejto časti DROZDAJKY je hlavou témou zvrhnutie Kapitoly, takže bojová aréna vypadla. Povedala by som, že práve táto aréna a celý nádych smrti boli pre mnohých fanúšikov dôvod, prečo ich filmová séria zaujala. Film v niektorých častiach splnil moje očakávania, ale iné časti boli pre mňa sklamaním. Od režiséra Farcisa Lawrenca (tvorca Ja Legenda či seriálu Gotham) som čakala v tomto filme oveľa viac, ale ešte nie je koniec, takže som zvedavá, čo prinesie finálová časť série, ktorá je plánovaná na november budúceho roku.

DOM NA KONCI ULICE

Keď sa Sarah (Elizabeth Shue) a jej dcéra Elisa (Jennifer Lawrence) presťahujú do domu v malom mestečku, dozvedia sa, že v susednom dome sa odohrala dvojnásobná vražda – dcéra zavraždila svojich rodičov. Jediný, kto prežil, bol syn Ryan. Elisa sa aj napriek jasnému zákazu matky s Ryanom zblíži. Čím sú si bližší, tým je jasnejšie, že Ryan je nielen chladnokrvný vrah, ale aj psychopat. Keď sa spoja Kanada a USA a chcú vytvoriť horor, vznikne triler ako tento. Prvá polovica filmu bola slabšia, ale film má prekvapivý a napínavý koniec. Znova pár hluchých miest, z ktorých som mala pocit, že majú iba vyplniť 96 minút, ale inak dávam za obsadenie a spracovanie palce hore.

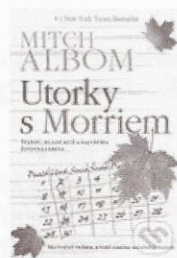
Vladka

Utorky s Morriem

Autor: Mitch Albom

Skutočný príbeh Mitcha Alboma a jeho bývalého vysokoškolského učiteľa Morrieho. Morrie ochorel na ALS, ktoré z neho pomaly robilo ľudskú trosku. Najprv mu zasiahlo nohy, a potom začalo stúpať vyššie a vyššie. Mitch má v tom období plnú hlavu práce, veľa peňazí na účte a manželku Janine. Zabúda žiť. Keď sa dozvie, že Morriemu sa zhoršil zdravotný stav, cestuje za ním do West Newtonu. Morrie ho srdečne prijal. Rozprávali sa o umieraní a živote. Mitch slúbil, že Morrieho príde navštíviť znova. Pri cestovaní sa začal zamýšľať nad vlastným životom. Neskôr si znova dohodne stretnutie s Morriem. Keď je s ním, dohodnú sa, že sa pravidelne budú stretávať utorky a vždy preberú jednu z tém, ktoré navrhol Mitch: smrť, strach, starnutie, chamtivosť, manželstvo, rodina, spoločnosť, odpúšťanie, zmysluplný život.

Táto kniha v sebe ukrýva niekoľko múdrych právd, nie je hrubá a je jednoduchá. Kto má rád čítanie, bude sa mu páčiť.

Hanka

Alchymista

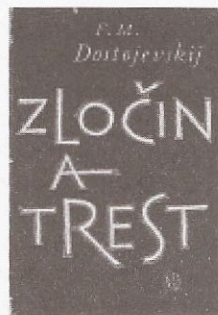

Odporúčam vám román od Paula Coehla, ktorý sa nazýva Alchymista. Príbeh je o španielskom chlapcovi Santiagovi, ktorý sa rozhodol a nebál sa nasledovať svoje sny. Odchádza zo svojej domoviny - Španielska do Egypta hľadať poklad. Po ceste stretáva rôzne postavy, ale najdôležitejšou je alchymista. Ten mu pomáha nájsť cestu k sebaopoznaniu. Na konci svojej cesty však Santiago nenachádza hmotný poklad, ale naučí sa počúvať svoje srdce a všímať si znamenia osudu.

Veronika

Zločin a trest

Kniha Zločin a trest je jeden z najslávnejších románov klasickej ruskej literatúry od spisovateľa Fjodora Michajloviča Dostojevského. Tento psychologicko-detektívny príbeh je zároveň aj povinným čítaním žiakov stredných škôl (čo často žiakov odradí od jej čítania), ale práve toto nie je jedna z tých nudných presladených romantík! Kniha je dokonalým, detailným opisom toho, čo sa odohráva v duši obyčajného petrohradského študenta Rodiona Raskolníkova, ovplyvňovaného biedou a chudobou, a zároveň je fascinujúcou cestou do mysle, v ktorej sa odohráva vnútorný boj medzi dobrom a zlom. Raskolníkov je spočiatku presvedčený o svojej výnimočnosti a odlišnosti od ostatných a na základe toho sa rozhodne zavraždiť starenu, ktorej život nemá podľa neho pre nikoho cenu. Ani po vražde neprestáva veriť svojej teórii o práve silných jedincov prekračovať morálne zákony a dopúšťať sa aj zločinov. Napriek tomu, že stopy zakryje, postupne sa dostáva do psychickej krízy a nakoniec sa k zločinu prizná. (Po prečítaní knihy som neverila, že autor naozaj niekoho nezabil). Odporúčame!

Lenka

Ked sa inšpirácia staví na kávu...

Z.z. 12

BOZK

Chvíľa pravdy,
Chvíľa ticha.
„Dýcha...?“ „Dýcha.“
„Dýcha?“ „Dýcha!“

Z(MYS)LY

Vidíš
ako vonia chuť?
Cítiš?
Hudbu
nesmieš zabudnúť.

S(NOVÁ)

Otáčam sa. Šepkám.
„Uvidím ťa znova?“
Videl som ju. Vrátila sa.
Ale... Iná.

BEZ NAPÄTIA

Siete tkané z ničoty
križujú oblohu,
vedú správy o sexe
a debatou Bohu

TÍ DRUHÍ

Nezáleží na tom,
ako dobre vedieš.
Ak ťa znova zradia,
púšti neutečieš.

CHLADNÁ

Pozvala ma na drink
žeravým pohľadom.
V očiach mala plameň,
pery whisky z ľadom.

Invictus

A tak si vláčim svoju almaru

Vybehol som z preplneného autobusu, ignorujúc každé pravidlo slušnosti. Pani za mnou hlasno zahundrala niečo neidentifikovateľné a druhá naopak, veľmi zreteľne vypustila z perleťovým rúžom nakrivo namalovaných pier: „Táto mládež... Ani štipky výchovy to v sebe nemá!“

Akákoľvek argumentácia bola však v tej chvíli pre mňa tabu. Náhlil som sa širokou ulicou, podrážkami roztrhaných tenisiek zakaždým stúpiac do najväčšej z kaluží. Nestíhal som ani kľiať. Dážď, v malých hustých ihličkách, bodal ma do tváre. Vlasy som mal už úplne premočené. Ľadová voda mi stekala z tmavých kučier na špičku nosa a odtiaľ, v pravidelných intervaloch odlepila sa následne dopadajúce presne do stredu spodnej pery. Blížiaci november ukazoval každému svoj meteošarm. Na jeho počesť, privieral som oči pred ostrým dažďom a pritiskal si rozopnutý kabát bližšie k telu. Šnúrky na topánkach sa ťahali za mnou po barinách. Podobne tak i obsah môjho života. Veľa krát som sa cítil, ako bezdomovec, nesúci si na chrbte celú almaru starých vecí, vedomý si toho, že už dávno by sa mu kráčalo lepšie, keby ju bol býval odhodil niekam ďaleko a ani sa za ňou neobzrel. Dalo sa však?

Bál som sa, že i keby tak urobím, tá veľká vyrezávaná obluda, plná múdrych nocí sklamaní a sprostých úsvitov nových nádejí, nevrátených pôžičiek, nepožičaných návratov, lží, čo sa dobre počúvali a právd, ktorým som sa neznášal pozeráť do tváre, by sa postavila. Veľa krát som v mysli videl jej drevené nožičky utekajúce za mnou. „Počkaj ma! Nes ma!“ kričala by za mnou veľkými ústami. Nakoniec by ma určite dobehla. A zhltna. Viem to celkom iste. Stala by sa zo mňa jedna zo spomienok, čo som vždy nenávidel. Jedna z bezrukých bábok. To som nechcel. A tak som si svoju almaru vláčil dažďom za sebou. Na rohu ulice som trochu spomalil. Už zase som pochyboval. Načo to robím? Čo mi to dáva? No hej, nové handry do tej skrine, čo si vediem na vodítku. To je fakt. Tak prečo sa snažím? Lebo ma potrebuje? A to má byť relevantný dôvod?

Sediac na skrini pochybností, uvedomil som si, že vlastne už nechcem byť za paka. Pobežovať po daždi ako zmyslov zbavený, len preto, že niekto zapíska. Bezruká bábka na špagátiku. Zasmial som sa sám pre seba práve nad vážnosťou celej situácie. A vtedy mi vo vrecku zavibroval telefón.

Akoby ma i on chcel zahriaknuť. Niečo ako: „Ty chumaj, nesmej sa! Tebe to nie je dopriate.“ Tebe to nie je dopriate.

A tak som sa zas rozbehol. Košeľa sa mi prilepila na telo, úzka kravata bola už tak nasiaknutá vodou, až som začínal mať pocit, že ma ťahá k zemi. Ešte chvíľu a neustojím to. V podstate to tak bolo. Až na fakt, že na vine rozhodne nebola kravata.

Čvach, čvach, šuch, buch. Haaaaa, fúúúúúú. Čvach, čvach, šuch, buch...

Tak nejak znel môj beh schodiskom. Toto boli chvíle, keď som ten hádam stotridsaťposchodový barak bez výťahu neznášal. Trochu mokrej tenisky, trochu ťažkého saka, či kravaty, štipka zachrípnutého fučania, kde-tu zmoknutý vlas. Takto by som sa bol v tej chvíli popísal. Smiešna bábka bez mena, náhlica sa na ďalšie z bezvýznamných predstavení.

Zaklopal som hádam pätnásťkrát. Zvuk zvončeka ma už iritoval, mokré telo sa striasalo v chodbovom prievane. Vedel som, že sedí za dverami. Jasné, že som vedel. Počul som škriabanie nechtov o drevené parkety. Počul som, ako dýcha. Prerývane. Sťažka.

Božemôj, len nech niečo nepožrala!

„Láska, už som tu“ skúšam po minúte.

„Počuješ ma?“ skúšam po ďalších troch.

„Ali?“ skúšam aj po pätnástich.

„Otvor mi“ skúšam zas a znova.

„No tak aspoň mi nevolaj, neupútavaj pozornosť, keď potom nemieniš otvoriť!“

Po dvadsiatich minútach som doskúšal a vsadil na istotu.

„Tak ja teda odídem...“

Občas zabúdam poznamenať, že v mojej almare je zavreté i jedno päťročné decko, alias moja dvadsaťročná priateľka Alica.

Miláčik otvor mi a dostaneš čokoládku, doložím si k tomu potichu. Jednanie na úrovni, to fakt.

Vonku sa rýchlo stmieva. Rezignovane sedím pred dverami. Ona nepričítne za nimi. Mali by sme byť v kine, reštaurácii, v posteli... Ako taký normálny pár. Nie, my sa opierame chrbtami o seba. Nerátajúci štyri a pol centimetra hrubého dreva medzi nami, sme si inak úplne blízki.

Odrazu, keď už to čakám najmenej, počujem štuknutie kľúču v zámke. Vonku je už tma, keď do chodby vbehne pás svetla. Dvere sa potichu otvoria. Bleskovo stojím na nohách. Buď chladný, buď chladný, opakujem si vnútri samého seba a silou mocou pritláčam dvere almary, nech z nich na mňa nevyletia moje najväčšie slabosti. Dnes sa to nehodí.

Vklznem dnu. Chodba je prázdna. V kuchyni hučí chladnička, mikrovlnka na nej ukazuje čas 19:28. Inak absolútne ticho. Prechádzam bytom, vyzúvajúci si topánky. Nohou o nohu. Ostáva mi už len prejsť cez malú obývačku do izby. Až doteraz som mal naponáhlo a až doteraz som chcel byť bezcitný. Odrazu viem, že to nedokážem.

Odrazu túžim, aby sa zastavil čas. Aby som nemusel prejsť tie tri metre, čo ma delia od dverí. Bodaj by bola skriňa už tak ťažká, aby mi zabránila v tom, urobiť ďalší krok.

Nie je.

Ešte stále ju utiahnem. A tak s gučou v krku vstupujem do izby.

Na prvý pohľad normálne.

Zažínam.

Rozbitý pohár... Roztrhané papiere... A fotky... Rozliata káva... Prevrátená stolička... Obal od tabletiék...

Alica.

Obal od tabletiék.

Alica.

Obal od tabletiék.

„Čo si urobila?!“ dobehnem k nej, schúlenej pri posteli.

„Nič“ usmeje sa na mňa. Alica.

„Alica povedz mi, čo má znamenať ten obal na zemi!“

„Obal na zemi má znamenať obal na zemi“ neprestáva s tým nechutne silným úsmevom.

„To nie sú tvoje lieky. Dala si si dnes svoje lieky?“ chrľím zo seba tak rýchlo, až sa mi pletie jazyk.

„Neviem, dala som si iné.“

„Aké?!“

Nič. To klasické nevydržateľne prázdne, zároveň preplnené zdesením, škrtiace, mučiace, ubíjajúce sprosté ostro ohlušujúce ticho! Všetka tá prvoplánová bezcitnosť, rozplynula sa vo vzduchu.

„Miláčik, čo to bolo za lieky? Boli to tieto lieky?“ ukazujú na strieborný, prázdnom sa vyškierajúci obal, kladiem jej otázky. Navonok trpezlivo.

Moje vnútro vypovedá o inom. Srdce bije ako splašené, mozog horúčkovite premýšľa, kedy by to musela zjesť, aby sa už niečo prejavilo. A koľko. A v akej kombinácií. Almara na mňa vycerí zubiská, roztvorí ústa a...

„Oni so mnou znova hovorili! Povedali, že...“ ruky má zaťaté v päsťe, hlas sa jej zlomí.

Doparoma, kto sú zase oni?!

„Prišli v noci, keď som spala.“

Ach tak, takže títo. Pristupujem na jej hru. Pokojným hlasom, kladiem jej otázku za otázkou, pričom vnútri mi tiká časovaná bomba. Vnútri? A nie náhodou dvadsať centimetrov predou mnou? Cítim sa ako špecialista, malými kliešťami preštikávajúci káblíky. Jeden zlý pohyb a všetko vyletí do povetria.

„Kedy tu boli, Ali? Opíš mi ako vyzerali.“

Zdesený pohľad. Zahryzne si do pery. Po pár sekundách sa jej tam zjaví malá kvapôčka krvi.

„Oni...“

„Oni čo?“

Už neodpovie. Upustí zo zovretia a k ruke sa jej skotúľa sedemnášť malých bielych cukríčkov. Cukríčkov, ktoré malá Alicka papá, keď je smutná. Nevie však, že deti nesmú papať príliš veľa sladkostí. Inak sa im skazia zúbky.

Pozdvíham tie lieky a vložím ich do vrečka saka, ešte stále celého mokrého.

Ona sa mi vrhne do náručia a rozvlyká sa. Hodnú chvíľu ju hladím po vlasoch a opakujem, že všetko bude dobré. Presviedčam viac seba, než ju. Sedíme v izbe medzi všetkými tými odpadkami a črepinami a špinou a depresiami.

Jediné pozitívum: dnes sa nič nestalo.

Vzápätí sa však za zvuku hurónskeho smiechu otvoria zdobené drevené dvere. Na um mi prichádza veľa vecí. Príliš veľa. Alicine slzy sa v kapilárach látky saka miešajú so vsiaknutými dažďovými kvapkami... A s mojimi slzami.

Áno, aj chlap občas plače.

Napríklad vtedy, keď vie, aké krásne by mohli byť veci... a nie sú. Ako veľmi sa vie človek inému oddialiť bez toho, aby čo i len tušil. Ako zúfalo niekto potrebuje blízkosť toho druhého a on pred ním uteká.

Nešťastne milujúci muž. I ten sa za chvíľu skryje v almare.

O hodinu už Alica leží v posteli. Slzy jej pomaly zaschýňajú na perách, pohybujúcich sa v šepote slov:

„Ja som nechcela.“

Počujem to už asi stý krát. Viem, že nechcela.

Ani ja nechcem. Nechcem ju znova opustiť, nechcem, aby to znovu prežívala, nechcem, aby som bol bez nej. Nechcem žiť takto. Chcem, aby si to uvedomila, chcem aby bola... Opäť normálna.

Zaspí mi v náručí a ja na ňu hodnú chvíľu pozerám. Ako pokojná vyzerá byť v spánku.

Alicka, srdiečko, prečo si to zase vzdala?, pýtam sa nečujne.

Ja ju potrebujem! Ja už nechcem, aby odišla. Prosím. Nie.

Predsa len sa však odsuchcem do kuchyne, kde vytočím číslo, čo po tých razoch poznám už naspamäť. Ako rád by som bol, keby si môžem dovoliť zabudnúť...

„Dobrý večer, pán doktor, mrzí ma, že vám volám o takejto hodine, ja...“ zhlboka sa nadychujem niekoľkokrát po sebe, zatiaľ čo on za mňa dokončuje tú dobre známu vetu.

Tie slová mi udierajú priamo do ušných bubienkov. Pred očami sa mi zahmlieva. A do toho ten hrozny pleskot ťažkých drevených dverí.

Najedli sme sa vtipnej kaše

Žiaci: -hluk-

P.p.: Ale ja už vás vypätkujem!

Žiak: (sústavne sa baví a vyrušuje i napriek opakovanému napomínaniu)

P.p.: Ty netvor!

P.p.: (kontroluje absenciu)

Marcel, kde si bol 3. a 4.?

Marcel: To bol víkend...

P.p.: A ty sa ako voláš?

Ž.: Uhlík.

P.p.: Uhlík, no, to je také teplé meno...

P.p.: No tak nám povedz z čoho sa skladá taká Gluashsuppe!

Ž (po dlhom zamyslení): Ééé... fleisch und ... potáto?

Dušičky po nemecky?

– Dušičken

Obratník raka = obratník vtáka

Obratník kozorožca = obratník kozorožka

(Zapína projektor)

P.p.: ...mohli by ste mi pomôcť sprevádzkovať tento kladkostroj...

Žiak: Pani profesorka, sú srdce a pečeň nejak prepojené?

P.p.: Myslím, že tak úplne nerozumiem otázke...

Žiak: No, viete, srdce je vraj sval lásky, ale keď sa, no... opijete, tak tie city vyjadrite tak nejak... ľahšie.

P.p.: Na takéto otázky nie som povinná odpovedať.

Na hodine slovenčiny:

Slovná hračka = slovná hnačka

Hyperbola = hyperbola

Ž.: Pani profesorka, spisovne je Nitran alebo Nitrančan?

P.p.: No v ktorom slovníku by si to hľadala?

Ž.2: V Bille.

Zadanie: Doplňte frazeologizmy:

Evino /rúcho/ - lono, ucho

Gordický / uzol/ - oltár, hrad, kostol, znak,

/Damoklov/ meč – titánový, boží, zlatý, Excalibur

Syzifovská / práca/ - koruna, hranica, reč, blúzka,

/ šedá/ eminencia – vaša, školská, grécka,

Ariadnina /niť/ - sukňa, kliatba, armáda.

Na hodine dejepisu:

P.p.: Prečo Peržania útočili na Grécko, keď aj tak stále prehrávali?

Ž.1: Lebo si mysleli, že konečne vyhrajú.

Ž.2: Jak naši hokejisti!

P.p.: Keby niekto z nás žil štýlom akým žil W. Churchill, už dávno by zomrel na infarkt. Zoberte si to – nadváha, permanentný stres, a do toho chľastal ako špongia a fajčil ako továrenský komín!

P.p.: ...kolega odloží telefón, lebo bude mať svalovicu na palci...

P.p.: Tebe ešte nikto nevyliat malinovku do kabele?!

Ž: Mal som sušák, musel som sa napiť...

P.p.: Ticho sed', počúvaj a tvár sa, že dejepis je tvoj život.

P.p.: Tebe ten telefón ešte nikto nezobral? Veď počkaj, ja keď ti ho zoberiem a začnem čítať tvoje esemesky do školského rozhlasu.

(Reakcia na rozprávanie sa cez písomku)

P.p.: Hej! Poď si sadnúť sem, a rozprávaj sa radšej so svojim svedomím.

(Ako reakcia na oznámenie výsledkov veľkej profesorskej ankety):

-A kde som to bola druhá? V kategórií najväčšia čo?

-Autorita.

-Jáj, divné, keby len najväčšia, tak to jednoznačne súhlasím. Ale autorita?

Aaaaleluja!

Vysnívaný kupón je opäť tu. Prináša deň plný sladkého ničnerobenia bez stresu a strachu. Kolkým ľuďom už tento ústrižok zachránil kožu! Vezmite nožničky, kupónik vystrihnite a seabedome sa vysmejte spolužiakom a vyučujúcemu do tváre. A samozrejme, nezabúdajte na

PRAVIDLÁ:

- 1. Vyplnený kupón odovzdajte na prvej hodine profesorovi**
- 2. Keď vyučujúci kupón podpíše a vloží do triednej knihy, môžete si vydýchnuť – ste zahojený**
- 3. Kupón sa dá použiť iba raz za pol roka**
- 4. Neplatí na vopred ohlásené písomky či skúšania**

K
U
P
Ó
N

Vážená pani profesorka/vážený pán profesor, ja _____ som dnes _____ absolútne nepripravený na hodinu, z dôvodu včerajšieho mimotelového cestovania do minulosti a budúcnosti- reálnej i nereálnej. Na učenie čas, bohužiaľ, nevyšiel. Bol/a by som vám vd'ačný/á, keby ste sa pokúsili vžiť do mojej kože a dnes so mnou radšej nerátali. Ďakujem za pochopenie.

Pečiatka školy:

Staňte sa aj vy redaktormi nášho "spravodajstva", posielajte vaše príspevky na:

nowyblesk@gmail.com

alebo nás vyhľadajte na facebookovej stránke:

Nový Blesk

ďakujeme.

Administratívne údaje:

Titulka, konečník a redakčná rada:

Ejmý, Macka

Foto z obálky: Simona

Kupón: Ejmý

Náklad 250ks

Tlač: Rotap

Školský rok: 2014/2015

Vydanie: prvé

Ročník: 40. (26.)

Cena: 1 €

Najväčšie authority na záver...

Big Macka (šéfredaktorka)

Buči (dozorca)

Big Ejmý (šéfgrafička)

Veronika (redaktorka)

Machulko (redaktor)

Lívia (redaktorka)

Lenka (redaktorka)

Vlada (redaktorka)

Hanka (redaktorka)

Naty (grafička)

Gregor (grafik)

Marcel (grafik)

KONEČNÍK

JA NIKDY NEBUDEM, VLASTNE ANI NEMÔŽEM PÍSAŤ KONEČNÍKI! – TOTO SOM SI VŽDY BEZPEČNE MYSLELA, NAKOLKO AKO ŠÉFREDAKTORKA NEMÔŽEM PREDSA OKUPOVAŤ PRVÚ AJ POSLEDNÚ STRANU...ALE VŠETKO JE RAZ PRVÝ KRÁT, A TAK AJ JA TERAZ PÍSEM KADEJAKÉ NEZMYSLY, TAK AKO KAŽDÝ, ČO KEDY PÍSAĽ TENTO ZAUJÍMAVO POMENOVANÝ ČLÁNOČEK NA ZÁVER. SO VŠETKÝMI AUTORMI KONEČNÍKOV SÚCITÍM... NIKTO NIKDY, PORIADNE NEVIE, ČO SEM NAPÍSAŤ. JE TO, VEĽKÁ ZODPOVEDNOSŤ, UKONČUJEME PREDSA CELE ČÍSLO ČASOPISU. CHCELO BY TO NEJAKÉ SRDCERVÚCE VYZNANIE, MOŽNÔ SLZY DOJATIA, ROZLÚČKA S LOĎOU KTORÁ SAPRÁVE PLAVÍ PREČ...ASI ZOSTANEM VŠAK LEN PRI OBYČAJNOM ĎAKUJEM. TOTO SLOVÍČKO VEĽA ZNAMENÁ, JE NA ŇOM NALOŽENÁ VÁHA TAK 200 KÍL VŠETKEJ ROBOTY, POTU, STRESU A NESTÍHANIA, KTORÉ BY SME MUSELI ZAŽÍVAŤ, KEBY SME TO SLOVO NEMALI KOMU POVEDAŤ. PATRÍ CELEJ REDAKCII, SUPER ĽUĎOM, KTORÍ SÚ AŽ ZARÁŽAJÚCO ZODPOVEDNÍ (HOCI TAM ZVYKNE BYŤ JEDEN TRŇ V ZADKU, NIEKEDY AJ DVA...) A KTORÍ MI NIKDY NEPOVEDALI NIE, ANI KEĎ SOM IM TESNE PRED DEADLINOM ZADALA ROBOTU SO ZÚFALOU PROSBOU, ŽE TO MUSÍ BYŤ UŽ ZAJTRA, MAXIMÁLNE POZAJTRA...STE JEDEN SUPER TÍM A MYSLÍM, ŽE SME SPOLOČNE ODVIEDLI PORIADNY KUSISKO ROBOTY. ĎALEJ SA SAMOZREJME PRESÚVAME DO GRAFICKÉHO TÍMU, KDE JE VŽDY PRÁCA EŠTE NÁROČNEJŠIA. AŽ TU TÍ ĽUDIA ZAŽÍVAJÚ TEN PRAVÝ STRES, PRÁCA GRAFIKY BÝVA ČASTO NEDOCENENÁ, JE V NEJ VŠAK VENOVANÝ TAK VEĽKÝ ČAS A TAK OBROVSKÁ SNAHA, ŽE SA MI AŽ VERIŤ NECHCE. KLOBÚK DOLE, ĽUDKOVIA.

OKEJ, ZANECHAJME VŠAK SENTIMENTÁLNE VÝLEVY. DÚFAM, ŽE STE SI TOTO ČÍSLO VENOVANÉ TEMATIKE ĽUDSKÝCH VZOROV A AUTORÍT UŽILI A PRIŠLI PRI ŇOM NA INÉ MYŠLIENKY. MOHLI STE V ŇOM NÁJSTŤ ZAUJÍMAVÉ ANKETY ČI ÚVAHY O TEJTO TÉME, A V NEPOSLEDNOM RADE AJ ČLÁNKY O TOM, KOHO MY POKLADÁME ZA VZOR, A PREČO JE TO TAK. OKREM PRÍLOHY STE MOHLI LISTOVAŤ AJ AKTUÁLNYMI BLESKOVÝMI SPRÁVAMI, RECENZIAMÍ ČI ROZHOVORMI. A SAMOZREJME, NA ZÁVER ŽIACKEJ VYKÚPENIE VO FORME ULIEVACIEHO KUPÓNŮ. EŠTE ŽE MAJÚ NIEKTORÍ ŽIACI DÔVOD KUPOVAŤ NOVÝ BLESK!
DOVIDENIA V ĎALŠOM ČÍSLE :-)

MAGKA